

Księga Liczb

Rozdział 1

Pierwszy spis ludu izraelskiego

1. Pierwszego dnia drugiego miesiąca w drugim roku po wyjściu z ziemi egipskiej przemówił Pan do Mojżesza na pustyni Synaj w Namiocie Zgromadzenia tymi słowy: **2.** Zróbcie spis całego zboru synów izraelskich według ich szczepów i rodów, spis imienny wszystkich mężczyzn, głowa po głowie, **3.** Wszystkich, którzy w Izraelu są zdadni do służby wojskowej od dwudziestego roku życia wzwyż, spiszcie według ich zastępów ty i Aaron, **4.** A z wami będzie po jednym mężu z każdego plemienia. Będą oni naczelnikami rodów. **5.** A te są imiona mężów, którzy staną z wami: z Rubena Elisur, syn Szedeura; **6.** Z Symeona Szelumiel, syn Suriszaddaja; **7.** Z Judy Nachszon, syn Amminadaba; **8.** Z Issachara Netanael, syn Suara; **9.** Z Zebulona Eliab, syn Chelona; **10.** Co się tyczy synów Józefa, to z Efraima Eliszama, syn Ammihuda, z Manassesza Gamliel, syn Pedasura; **11.** Z Beniamina Abidan, syn Gideoniego; **12.** Z Dana Achiezer, syn Ammiszaddaja; **13.** Z Aszera Pagieli, syn Ochra; **14.** Z Gada Eliasaf, syn Deuela; **15.** Z Naftaliego Achira, syn Enana. **16.** Ci są powołani przez zbór na książąt rodów ojcowskich, na dowódców tysięcznych oddziałów izraelskich. **17.** A Mojżesz i Aaron sprowadzili tych mężów, wyznaczonych imiennie, **18.** I pierwszego dnia drugiego miesiąca zgromadzili cały zbór, a oni podawali swoje pochodzenie, zapisując się imiennie według swoich szczepów i rodów, od dwudziestego roku życia wzwyż, głowa po głowie, **19.** Jak Pan nakazał Mojżeszowi; a tak dokonał ich przeglądu na pustyni Synaj. **20.** Było zaś synów Rubena, pierworodnego Izraela, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, policzonych głowa po głowie, według liczby imion, wszystkich mężczyzn od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do służby wojskowej, **21.** Spisanych z plemienia Rubena było czterdzieści sześć tysięcy pięćset; **22.** Synów Symeona, w ich rodowodach, według szczepów i rodów policzonych głowa po głowie, według liczby imion, wszystkich mężczyzn od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do służby wojskowej, **23.** Spisanych z plemienia Symeona było pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta; **24.** Synów Gada, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do służby wojskowej, **25.** Spisanych z plemienia Gada było czterdzieści pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt; **26.** Synów Judy, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do służby wojskowej, **27.** Spisanych z plemienia Judy było siedemdziesiąt cztery tysiące sześćset; **28.** Synów Issachara, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do służby wojskowej, **29.** Spisanych z plemienia Issachara było pięćdziesiąt cztery tysiące czterysta; **30.** Synów Zebulona, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdatnych do

służby wojskowej, **31.** Spisanych z plemienia Zebulona było pięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta; **32.** Synów Józefa, mianowicie synów Efraima, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **33.** Spisanych z plemienia Efraima było czterdzieści tysięcy pięćset; **34.** Synów Manasses, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **35.** Spisanych z plemienia Manasses było trzydzieści dwa tysiące dwieście; **36.** Synów Beniamina, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **37.** Spisanych z plemienia Beniamina było trzydzieści pięć tysięcy czterysta; **38.** Synów Dana, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **39.** Spisanych z plemienia Dana było sześćdziesiąt dwa tysiące siedemset; **40.** Synów Asera, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **41.** Spisanych z plemienia Asera było czterdzieści jeden tysięcy pięćset; **42.** Synów Naftaliego, w ich rodowodach, według szczepów i rodów, według liczby imion, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej, **43.** Spisanych z plemienia Naftaliego było pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta. **44.** To są spisani, których przeglądu dokonał Mojżesz i Aaron, i książęta izraelscy w liczbie dwunastu mężów, po jednym mężu z każdego rodu. **45.** A było wszystkich spisanych synów izraelskich, według ich rodów, od dwudziestego roku życia wzwyż, wszystkich zdolnych do służby wojskowej w Izraelu, **46.** Było tych wszystkich spisanych sześćset trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt.

Lewici przeznaczeni do służby w Przybytku

47. Lecz Lewici, według pochodzenia swego rodu, nie zostali wraz z nimi spisani. **48.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **49.** Zaiste, nie obejmuj spisem plemienia Lewiego i nie wliczaj ich do innych Izraelitów, **50.** Lecz wyznacz Lewitów do służby w Przybytku Świadectwa i zleć im staranie o wszystkie jego sprzęty i wszystko, co do niego należy. Oni będą nosić przybytek i wszystkie jego sprzęty, oni też będą go obsługiwali i wokoło przybytku mieszkali. **51.** A kiedy przybytek ma być przeniesiony gdzie indziej, niech go rozbiorą Lewici, w czasie obozowania zaś przybytek ustawią Lewici. Obcy, który się zbliży do niego, poniesie śmierć. **52.** Synowie izraelscy obozować będą, każdy w swoim obozie i każdy przy swoim sztandarze, według swoich zastępów. **53.** Lewici zaś będą obozować wokół Przybytku Świadectwa, aby nie spadł gniew na zbór synów izraelskich; Lewici będą więc pełnić straż przy Przybytku Świadectwa. **54.** Synowie izraelscy uczynili wszystko tak, jak Pan nakazał uczynić Mojżeszowi.

Rozdział 2

Wyznaczenie stanowisk plemion w obozie oraz ich wodzów

1. I przemówił Pan do Mojżesza i Aarona tymi słowy: 2. Synowie izraelscy będą stawać obozem, każdy przy swoim sztandarze, przy znakach swoich rodów. Stawać będą osobno wokoło Namiotu Zgromadzenia. 3. Od strony wschodniej stanie obozem pod sztandarem swojego obozu plemię Judy według swoich zastępów. Wodzem zaś synów Judy będzie Nachszon, syn Amminadaba. 4. Jego zaś zastęp spisanych liczy siedemdziesiąt cztery tysiące sześćset. 5. Obok niego stanie obozem plemię Issachara, wodzem zaś synów Issachara będzie Netanel, syn Suara; 6. Jego zaś zastęp spisanych liczy pięćdziesiąt cztery tysiące czterysta. 7. Następnie plemię Zebulona, wodzem zaś synów Zebulona będzie Eliab, syn Chelona; 8. Jego zaś zastęp spisanych liczy pięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta. 9. Wszystkich spisanych w obozie Judy jest sto osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta według ich zastępów. Ci wyruszać będą jako pierwsi. 10. Sztandar obozu Rubena stanie od strony południowej według ich zastępów. Wodzem zaś synów Rubena będzie Elisur, syn Szedeura. 11. Jego zaś zastęp spisanych liczy czterdzieści sześć tysięcy pięćset. 12. Obok niego stanie obozem plemię Symeona. Wodzem zaś synów Symeona będzie Szelumiel, syn Suriszaddaja. 13. Jego zaś zastęp spisanych liczy pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta. 14. Następnie plemię Gada, wodzem zaś synów Gada będzie Eljasaf, syn Reuela. 15. Jego zaś zastęp spisanych liczy czterdzieści pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt. 16. Wszystkich spisanych w obozie Rubena jest sto pięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta pięćdziesiąt według ich zastępów. Oni będą wyruszać jako drudzy. 17. Następnie wyruszy Namiot Zgromadzenia z obozem Lewitów w pośrodku obozów. Jak będą obozować, tak będą wyruszać, każdy pod swoim sztandarem na swoim miejscu. 18. Sztandar obozu Efraima stanie od strony zachodniej według ich zastępów. Wodzem zaś synów Efraima będzie Eliszama, syn Ammihuda; 19. Jego zaś zastęp spisanych liczy czterdzieści tysięcy pięćset. 20. Obok niego plemię Manasses, wodzem zaś synów Manasses będzie Gamliel, syn Pedasura; 21. Jego zaś zastęp spisanych liczy trzydzieści dwa tysiące dwieście. 22. Następnie plemię Beniamina, wodzem zaś synów Beniamina będzie Abidan, syn Gideoniego; 23. Jego zaś zastęp spisanych liczy trzydzieści pięć tysięcy czterysta. 24. Wszystkich spisanych w obozie Efraima jest sto osiem tysięcy sto według ich zastępów. Oni wyruszać będą jako trzeci. 25. Sztandar obozu Dana stanie od strony północnej według ich zastępów. Wodzem zaś synów Dana będzie Achiezer, syn Ammiszaddaja; 26. Jego zaś zastęp spisanych liczy sześćdziesiąt dwa tysiące siedemset. 27. Obok niego plemię Asera. Wodzem zaś synów Asera będzie Pagieli, syn Ochra; 28. Jego zaś zastęp spisanych liczy czterdzieści jeden tysięcy pięćset. 29. Następnie plemię Naftaliego. Wodzem zaś synów Naftaliego będzie Achira, syn Enana; 30. Jego zaś zastęp spisanych liczy pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta. 31. Wszystkich spisanych w obozie Dana jest sto pięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset. Oni wyruszać będą jako ostatni za swoimi sztandarami. 32. To są spisani z synów izraelskich według ich rodów. Wszystkich spisanych w obozach według ich zastępów jest sześćset trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt. 33. Lewici

jednak nie zostali spisani wśród synów izraelskich, tak jak Pan nakazał Mojżeszowi. **34.** Synowie izraelscy uczynili wszystko tak, jak nakazał Pan Mojżeszowi, tak stawali pod swoimi sztandarami i tak wyruszali, każdy w swojej rodzinie razem ze swoim rodem.

Rozdział 3

Lewici, ich liczba i obowiązki

1. A oto rodowód Aarona i Mojżesza w czasie, gdy Pan przemawiał do Mojżesza na górze Synaj: **2.** Oto imiona synów Aarona: pierworodny Nadab, następnie Abihu, Eleazar i Itamar; **3.** To są imiona synów Aarona; namaszczonego kapłanów, których poświęcił, aby byli kapłanami. **4.** Lecz Nadab i Abihu zginęli przed Panem, gdy ofiarowali przed Panem na pustyni Synaj inny ogień, którego im nie nakazał; a nie mieli synów, pełnili więc służbę kapłańską przy Aaronie, ojcu swoim, Eleazar i Itamar. **5.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **6.** Każ zbliżyć się plemieniu Lewiego i stanąć przed Aaronem, kapłanem, aby mu służyli. **7.** I aby pilnowali tego wszystkiego, o co troszczyć się ma on i cały zbór odnośnie Namiotu Zgromadzenia, pełniąc służbę w przybytku, **8.** I aby pilnowali wszystkich sprzętów Namiotu Zgromadzenia i tego wszystkiego, o co troszczyć się mają synowie izraelscy, pełniąc służbę w przybytku. **9.** Lewitów oddasz Aaronowi i jego synom; będą mu oni całkowicie oddani jako dar od synów izraelskich, **10.** Aarona zaś i jego synów ustanowisz, aby strzegli swego kapłaństwa, a obcy, który się zbliży, poniesie śmierć. **11.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **12.** Oto Ja wziąłem Lewitów spośród synów izraelskich w zamian za każdego pierworodnego, otwierającego łono macierzyńskie u synów izraelskich, toteż do mnie należeć będą Lewici, **13.** Gdyż do mnie należy każdy pierworodny. W dniu, gdy zabiłem każdego pierworodnego w ziemi egipskiej, poświęciłem sobie każdego pierworodnego w Izraelu, od człowieka do bydła. Do mnie należeć będą; Jam jest Pan. **14.** I przemówił Pan do Mojżesza na pustyni Synaj tymi słowy: **15.** Spisz synów Lewiego według ich rodów i szczepów. Wszystkich mężczyzn w wieku od miesiąca wzwyż spiszesz. **16.** I spisał ich Mojżesz zgodnie ze słowem Pana, jak mu nakazano. **17.** A oto synowie Lewiego według swoich imion: Gerszon, Kehat i Merari. **18.** A oto imiona synów Gerszona według ich rodzin: Libni i Szimei. **19.** A synowie Kehata według ich rodzin: Amram, Jishar, Chebron i Uzziel. **20.** Synowie zaś Merariego według ich rodzin: Machli i Muszi. To są rodziny Lewiego według ich rodów. **21.** Od Gerszona pochodzi rodzina Libnitów i rodzina Szimeitów; to są rodziny Gerszonitów. **22.** Liczba spisanych mężczyzn, wszystkich od miesiąca wzwyż, wynosiła siedem tysięcy pięćset. **23.** Rodziny Gerszonitów obozować będą za przybytkiem po stronie zachodniej. **24.** Wodzem zaś rodu Gerszonitów będzie Eliasaf, syn Laela. **25.** Pod strażą Gerszonitów w Namiocie Zgromadzenia będzie przybytek i namiot, jego okrycie, zasłona u wejścia do Namiotu Zgromadzenia, **26.** Zasłony dziedzińca, zasłona u wejścia na dziedziniec, który otacza wokół przybytek i ołtarz, oraz jego sznury wraz z całym jego urządzeniem. **27.** Od Kehata zaś pochodzi rodzina Amramitów i rodzina Jisharytów, rodzina Chebronitów i rodzina Uzzielitów. To są rodziny Kehatytów.

28. Liczba wszystkich mężczyzn, od miesiąca wzwyż, wynosiła osiem tysięcy sześćset pełniących służbę w świątyni. **29.** Rodziny synów Kehata obozować będą po południowej stronie przybytku. **30.** Wodzem zaś rodzin Kehatytów będzie Elisafan, syn Uzziela. **31.** Pod strażą ich będzie skrzynia, stół, świecznik, ołtarze, święte sprzęty, potrzebne do pełnienia służby, i zasłona wraz z jej obsługą. **32.** Wodzem przywódców Lewitów będzie Eleazar, syn Aarona, kapłana; on będzie miał nadzór nad pełniącymi służbę w świątyni. **33.** Od Merariego pochodzi rodzina Machlitów i rodzina Muszytów. To są rodziny Merarytów. **34.** A liczba spisanych u nich mężczyzn, wszystkich od miesiąca wzwyż, wynosiła sześć tysięcy dwieście. **35.** Wodzem zaś rodu Merarytów będzie Suriel, syn Abichaila; obozować oni będą po północnej stronie przybytku. **36.** Pod nadzorem i strażą Merarytów będą deski przybytku, jego zasuw, jego słupy, jego podstawy i wszystkie jego sprzęty wraz z całym jego urządzeniem, **37.** Słupy wokoło dziedzińca, ich podstawy, ich kołki oraz ich sznury. **38.** Przed przybytkiem zaś, na przedzie, więc przed Namiotem Zgromadzenia po stronie wschodniej obozować będą Mojżesz i Aaron ze swymi synami, pełniącymi straż przy świątyni za synów izraelskich; obcy zaś, który się zbliży, poniesie śmierć. **39.** Wszystkich zaś spisanych Lewitów, których spisał Mojżesz i Aaron według ich rodzin, zgodnie z rozkazem Pana, wszystkich mężczyzn, od miesiąca wzwyż, było dwadzieścia dwa tysiące.

Wyodrębnienie Lewitów w zamian za pierworodnych

40. I rzekł Pan do Mojżesza: Spisz wszystkich pierworodnych mężczyzn u synów izraelskich, od miesiąca wzwyż i sporządź ich imienny spis. **41.** Lewitów zaś wyodrębnisz jako moją wyłączną własność, bom Ja jest Pan, w zamian za wszystkich pierworodnych z synów izraelskich, a bydło Lewitów w zamian za wszelkie pierworodne wśród bydła synów izraelskich. **42.** I spisał Mojżesz, jak mu nakazał Pan, wszystkich pierworodnych wśród Izraelitów. **43.** A wszystkich spisanych pierworodnych mężczyzn od miesiąca wzwyż, według liczby imion było dwadzieścia dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt trzy. **44.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **45.** Wyodrębnij dla mnie Lewitów jako moją wyłączną własność w zamian za wszystkich pierworodnych wśród synów izraelskich, a bydło Lewitów w zamian za ich bydło. Lewici będą należeć do mnie, bom Ja jest Pan. **46.** A jako okup za owych dwustu siedemdziesięciu trzech pierworodnych spośród synów izraelskich, którzy przewyższają liczbę Lewitów, **47.** Weź po pięć sykli na głowę, weźmiesz zaś według sykla świątynnego, po dwadzieścia ger za sykl; **48.** Pieniądze te dasz Aaronowi i jego synom jako okup za tych, którzy są nadwyżką liczbową. **49.** Mojżesz wziął pieniądze okupu za tych, którzy przewyższali liczbę okupionych przez Lewitów. **50.** Za pierworodnych synów izraelskich wziął tysiąc trzysta sześćdziesiąt pięć sykli według sykla świątynnego. **51.** Pieniądze okupu dał Mojżesz Aaronowi i jego synom zgodnie z poleceniem Pana, jak Pan nakazał Mojżeszowi.

Rozdział 4

Szczegółowy przydział pracy Lewitów

1. I przemówił Pan do Mojżesza i do Aarona tymi słowy: 2. Zrób spis synów Kehata spośród synów Lewiego, według ich rodzin i szczepów, 3. Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia, wszystkich zdolnych do służby, aby wykonywali pracę w Namiocie Zgromadzenia. 4. A do służby synów Kehata w Namiocie Zgromadzenia należeć będzie troska o rzeczy najświętsze: 5. Gdy obóz będzie miał ruszyć, wejdzie Aaron ze swoimi synami, zdejmą zakrywającą zasłonę i owiną w nią Skrzynię Świadcstwa, 6. Następnie położą na niej okrycie ze skór borsuczych, a na nim rozciągną sukno z błękitnej purpury i założą drążki. 7. Również na stół pokładny nałożą sukno z błękitnej purpury i położą na nim misy i czasze, puchary i dzbany do ofiar z płynów; także stałe chleby pokładne będą na nim. 8. Potem rozciągną na nich sukno karmazynowe i przykryją to okryciem ze skór borsuczych, i założą drążki. 9. Następnie wezmą sukno z błękitnej purpury i przykryją świecznik do oświetlania wraz z jego lampami, szczypcami, popielnicami i wszystkimi naczyniami na olej, których się przy nim używa. 10. Nałożą też na niego i na wszystkie jego przybory okrycie ze skór borsuczych i umieszczą na noszach; 11. Następnie zaś rozciągną nad złotym ołtarzem sukno z błękitnej purpury i przykryją go okryciem ze skór borsuczych, i założą drążki. 12. Potem wezmą wszystkie naczynia, których się używa w świątyni do służby Bożej, i włożą w sukno z błękitnej purpury, i przykryją je okryciem ze skór borsuczych, i umieszczą na noszach. 13. Następnie oczyszczą ołtarz z popiołu i rozciągną na nim sukno z czerwonej purpury, 14. Umieszczą na nim wszystkie jego przybory, których się przy nim używa, popielnicę, widełki, łopatki, kropielnice, wszystkie naczynia ołtarzowe, i rozciągną na nim okrycie ze skór borsuczych, i założą drążki. 15. Gdy tedy obóz będzie miał ruszyć, Aaron ze swoimi synami zakończy okrywanie świętych przedmiotów i wszystkich sprzętów świątynnych, a potem przystąpią Kehatyci, aby je nieść. Lecz nie będą dotykać się świętych przedmiotów, aby nie zginęli. Taka jest służba synów Kehata przy Namiocie Zgromadzenia. 16. Eleazar zaś, syn kapłana Aarona, będzie czuwał nad olejem do świecznika, wonnym kadzidłem, stałą ofiarą z pokarmów i olejem do namaszczenia. Będzie również czuwał nad całym przybytkiem i wszystkim, co w nim jest ze świętych sprzętów i naczyń. 17. I przemówił Pan do Mojżesza i do Aarona tymi słowy: 18. Nie dopuście, by plemię rodowe Kehatytów zostało wytracone spośród Lewitów, 19. A raczej dołóżcie starań, aby utrzymali się przy życiu i nie poginęli; gdy przystępować będą do przenajświętszego, niech Aaron i jego synowie przyjdą i wyznaczą każdemu z nich, co ma robić i co ma nosić. 20. Niech jednak nie przychodzą, aby przyglądać się rozbiórce tego, co święte, aby nie poginęli. 21. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: 22. Zrób także spis wszystkich Gerszonitów, według ich szczepów i rodzin, 23. Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia spiszesz ich, wszystkich zdolnych do służby, aby wykonywali pracę w Namiocie Zgromadzenia. 24. A do służby rodu Gerszonitów, którą pełnić i wykonywać będą, należy: 25. Nosić będą zasłony przybytku i Namiot Zgromadzenia, jego okrycie i okrycie borsucze, które jest na nim z wierzchu, i zasłonę wejścia do Namiotu Zgromadzenia

26. Oraz zasłony dziedzinca, zasłonę bramy wejściowej na dziedziniec okalający przybytek i ołtarz wokoło, ich sznury i wszystkie narzędzia do pracy przy nich. Wszystko, co ma być przy nich zrobione, niech oni robią. **27.** Wszelka służba Gerszonitów, odnośnie tego, co mają nosić, jak i tego, co mają robić, odbywać się będzie według rozkazu Aarona i jego synów. Wyznaczcie im dokładnie to, co mają nosić. **28.** Taka jest służba rodu Gerszonitów przy Namiocie Zgromadzenia. Nadzór zaś nad nimi sprawować będzie Itamar, syn kapłana Aarona. **29.** Spisz również Merarytów, według ich rodzin i szczepów, **30.** Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia spiszesz ich, wszystkich zdatnych do pełnienia służby w Namiocie Zgromadzenia. **31.** A takie będzie ich zadanie w całej ich służbie w Namiocie Zgromadzenia: Będą nosić deski przybytku i jego rygle, jego słupy i jego podstawy, **32.** Słupy otaczające dziedziniec i ich podstawy, kołki i sznury oraz wszystkie ich sprzęty i wszystko, co do tej służby należy. Spiszecie według nazw sprzęty, których noszenie będzie ich zadaniem. **33.** Taka będzie służba rodzin Merarytów przy wszelkiej ich pracy w Namiocie Zgromadzenia, pod nadzorem Itamara, syna kapłana Aarona. **34.** Mojżesz i Aaron, i książęta zboru spisali Kehatytów według ich rodzin i szczepów **35.** Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia, wszystkich zdatnych do służby, do pracy w Namiocie Zgromadzenia. **36.** Było ich spisanych według rodzin dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt. **37.** Są to spisani z rodzin Kehatytów wszyscy pełniący służbę w Namiocie Zgromadzenia, których spisał Mojżesz i Aaron zgodnie z rozkazem Pana, przekazany przez Mojżesza. **38.** A spisanych Gerszonitów, według ich rodzin i szczepów **39.** Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia, wszystkich zdatnych do służby, do pracy w Namiocie Zgromadzenia, **40.** Spisanych według ich rodzin, w ich szczepach było dwa tysiące sześćset trzydzieści. **41.** To są spisani z rodzin Gerszonitów, wszyscy pełniący służbę w Namiocie Zgromadzenia, których spisał Mojżesz i Aaron zgodnie z rozkazem Pana, **42.** A spisanych z rodzin Merarytów, według ich rodzin, w ich szczepach **43.** Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia, wszystkich zdatnych do służby, do pracy w Namiocie Zgromadzenia, **44.** Spisanych według ich rodzin było trzy tysiące dwieście. **45.** To są spisani z rodzin Merarytów, których spisał Mojżesz i Aaron zgodnie z rozkazem Pana, przekazany przez Mojżesza. **46.** Wszystkich spisanych Lewitów, których spisał Mojżesz i Aaron, i książęta izraelscy, według ich rodzin i szczepów **47.** Od trzydziestego do pięćdziesiątego roku życia, wszystkich zdatnych do wykonywania pracy i do noszenia ciężarów przy Namiocie Zgromadzenia **48.** Było spisanych osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt. **49.** Zgodnie z rozkazem Pana przekazany przez Mojżesza przeznaczono każdego z osobna do jego służby i do noszenia jego ciężarów, tak jak Pan rozkazał Mojżeszowi.

Rozdział 5

Usunięcie z obozu nieczystych

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Rozkaż synom izraelskim, aby usunęli z obozu wszystkich trędowatych, wszystkich cierpiących na wyciek i wszystkich, którzy się zanieczyścili przez

zetknięcie ze zmarłym. **3.** Usuniecie zarówno mężczyznę, jak kobietę poza obóz, usuniecie ich, aby nie zanieczyszczali swojego obozu, gdzie Ja mieszkam pośród nich. **4.** I uczynili tak synowie izraelscy, i usunęli ich poza obóz. Jak powiedział Pan do Mojżesza, tak uczynili synowie izraelscy.

Zwrot dobra sprzeniewierzonego

5. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **6.** Powiedz do synów izraelskich: Jeżeli mężczyzna albo kobieta popełnią jakiegokolwiek grzech wobec człowieka, to sprzeniewierzają się wobec Pana. Gdy tacy ludzie obciążą się tą winą, **7.** Niech wyznają swój grzech, który popełnili, i niech też w całości zwrócą to, co winni, dodając do tego jedną piątą, i niech oddają temu, wobec kogo zawinili. **8.** A jeżeli człowiek ten nie ma krewnego, któremu by należało zwrócić należność, wtedy zwrot należny Panu przejdzie na kapłana z wyjątkiem barana przeznaczonego na ofiarę pojednania, którym dokonuje się za niego przebłaganie. **9.** Do niego też należeć będą wszystkie święte dary synów izraelskich, które składają kapłanowi. **10.** Cokolwiek ktoś poświęca, do niego będzie należeć: co kapłanowi składa, do niego należy.

Postępowanie przy podejrzeniu o cudzołóstwo

11. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **12.** Powiedz do synów izraelskich: Jeżeli czyjaś żona zbłądzi i zdradzi męża **13.** Przez to, że inny mężczyzna cieleśnie z nią obcuje, lecz mąż jej o tym nie wie, bo ona się z tym kryje, że staje się nieczystą, a nie ma na to świadka i ona nie została na tym schwytana; **14.** Lecz mąż poweźmie podejrzenie i posądza swoją żonę, że stała się nieczystą; lub jeżeli poweźmie podejrzenie i posądza swoją żonę, a ona nie stała się nieczystą; **15.** To przyprowadzi ten mąż swoją żonę do kapłana i przyniesie na ofiarę za nią jedną dziesiątą efy mąki jęczmiennej. Nie wyleje na nią oliwy i nie doda do niej kadzidła, gdyż jest to ofiara z pokarmów, złożona jako ofiara posądzenia, ofiara pamięci, przypominająca winę. **16.** Wtedy kapłan każe jej się zbliżyć i stawia ją przed Panem, **17.** I nabierze kapłan wody poświęconej do naczynia glinianego. Weźmie też kapłan nieco prochu, który jest na podłodze przybytku, i wsypie do wody. **18.** Potem kapłan każe tej kobiecie stanąć przed Panem, rozpuści włosy tej kobiety iłoży na jej dłoniach pokarmową ofiarę pamięci - jest to ofiara z pokarmów złożona jako ofiara posądzenia - w ręku kapłana zaś będzie gorzka woda przekleństwa. **19.** I zaprzysięgnie kapłan tę kobietę, i powie do niej: Jeżeli nie obcował z tobą inny mężczyzna i jeżeli nie byłaś niewierną swemu mężowi, i nie stałaś się nieczystą, to niech ta gorzka woda przekleństwa nie przyniesie ci szkody. **20.** Lecz jeżeli byłaś niewierna swojemu mężowi i stałaś się nieczystą, i jeżeli inny mężczyzna oprócz twojego męża obcował z tobą cieleśnie, **21.** To kapłan zaprzysięgnie tę kobietę przysięgą przekleństwa i powie kapłan do tej kobiety: Niech cię Pan uczyni złorzeczeniem i przekleństwem pośród ludu twego. Niech Pan sprawi, że zwiotczają twoje biodra i spuchnie twoje łono. **22.** Niech też przeniknie ta woda przekleństwa twoje wnętrzności, aby ci spuchło łono i zwiotczały biodra. A kobieta ta odpowie: Amen, amen. **23.** Potem kapłan wypisze te przekleństwa na zwoju i zmyje

je wodą goryczy, **24.** Następnie da tej kobiecie wypić gorzką wodę przekleństwa. I przeniknie ją woda przekleństwa, i wywoła gorycz. **25.** Potem kapłan odbierze z ręki tej kobiety pokarmową ofiarę podejrzenia, wykona nią obrzęd potrząsania przed Panem i złoży ją na ołtarzu. **26.** Kapłan weźmie też z ofiary z pokarmów pełną garść jako ofiarę pamiątki i spali na ołtarzu, a następnie da tej kobiecie napić się wody. **27.** A gdy się jej da napić tej wody, to jeżeli stała się nieczystą i zdradziła swojego męża, przeniknie ją woda przekleństwa i wywoła gorycz, a łono jej spuchnie i zwiotczą jej biodra, i kobieta ta będzie przekleństwem pośród swego ludu. **28.** Lecz jeżeli kobieta ta nie była skalana i jest czysta, to nie poniesie szkody i może mieć potomstwo. **29.** Takie jest prawo dotyczące posądzenia: Jeżeli żona nie dochowa wierności swojemu mężowi i stanie się nieczysta **30.** Albo jeżeli mąż poweźmie podejrzenie i posądza swoją żonę, to postawi swoją żonę przed Panem, a kapłan postąpi z nią zgodnie z całym tym prawem. **31.** Mąż będzie wolny od winy, a kobieta ta poniesie karę za swoją winę.

Rozdział 6

Prawo nazyreatu

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Jeżeli mężczyzna lub kobieta złoży szczególny ślub, ślub nazyreatu, aby się poświęcić Panu, **3.** To niech powstrzyma się od wina i napoju odurzającego. Nie będzie pił octu winnego i octu z napoju odurzającego, nie będzie pił żadnego soku z winogron i nie będzie jadł winogron ani świeżych, ani suszonych. **4.** Przez cały czas swojego nazyreatu nie będzie jadł niczego, co się zbiera z winnego krzewu, począwszy od niedojrzałych winogron aż do wytłoczyn. **5.** Przez cały czas jego ślubu nazyreatu brzytwa nie przejdzie po jego głowie. Dopóki nie wypełnią się dni, na które poświęcił się Panu, będzie poświęcony. Pozwoli swobodnie rósć włosom na swojej głowie. **6.** Przez cały czas, na jaki poświęcił się Panu, nie będzie przystępował do zmarłego. **7.** Nie będzie się zanieczyszczał nawet przy swoim zmarłym ojcu, matce, bracie i siostrze swojej, gdyż na jego głowie jest znak poświęcenia się swojemu Bogu. **8.** Przez cały czas swojego nazyreatu jest poświęcony Panu. **9.** Jeśliby jednak ktoś nagle umarł przy nim i przez to zanieczyściłby jego poświęconą głowę, to ogoli swoją głowę w dniu swego oczyszczenia. Ogoli ją siódmego dnia, **10.** A dnia ósmego przyniesie do kapłana dwie synogarlice lub dwa gołąbki, do wejścia do Namiotu Zgromadzenia. **11.** Kapłan złoży jedno na ofiarę za grzech, a drugie na ofiarę całopalną i dokona za niego prześlągnięcia za to, że zgrzeszył przez zetknięcie się ze zmarłym, i tego samego dnia poświęci na nowo jego głowę, **12.** On zaś poświęci się ponownie Panu na czas swojego nazyreatu i przyniesie rocznego baranka na ofiarę pokutną. Jednak poprzedni czas przepadnie, gdyż jego nazyreat został zanieczyszczony. **13.** A takie jest prawo dotyczące nazyrejczyka: W dniu, gdy wypełni się czas jego nazyreatu, przyprowadzi się go do wejścia do Namiotu Zgromadzenia. **14.** Złoży on w darze ofiarnym Panu jednego baranka rocznego bez skazy na ofiarę całopalną, jedną owieczkę roczną bez skazy na ofiarę za grzech, jednego barana bez skazy na ofiarę pojednania, **15.** Kosz praśników z przedniej

mąki, placki zaczynione oliwą, praśne opłatki pomazane oliwą wraz z ich ofiarą z pokarmów i ofiarą z płynów. **16.** Kapłan złoży to przed Panem i dokona za niego ofiary za grzech i ofiary całopalnej, **17.** Barana zaś złoży Panu jako ofiarę pojednania wraz z koszem praśników. Dokona też kapłan za niego ofiary z pokarmów i ofiary z płynów. **18.** Potem nazyrejczyk ogoli u wejścia do Namiotu Zgromadzenia swoją poświęconą głowę, weźmie włosy ze swojej poświęconej głowy i położy na ogień, który płonie pod ofiarą pojednania. **19.** Następnie kapłan weźmie ugotowaną łopatkę z barana i jeden praśny placek z kosza, i jeden praśny opłatek i położy na dłoniach nazyrejczyka, gdy ten ogoli swoje poświęcone włosy. **20.** Kapłan dokona tym obrzędu potrząsania przed Panem; jest to rzecz święta przeznaczona dla kapłana, wraz z mostkiem jako częścią do potrząsania i z łopatką jako darem ofiarnym podniesienia. Potem nazyrejczyk może pić wino. **21.** Takie jest prawo dotyczące zarówno nazyrejczyka, który złożył ślub, jak i jego daru ofiarnego dla Pana zgodnie ze ślubem jego nazyreatu, niezależnie od tego, na co go poza tym stać. Zgodnie ze swoim ślubem, jaki złożył, postąpi według prawa dotyczącego jego nazyreatu.

Kapłańskie błogosławieństwo

22. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **23.** Powiedz Aaronowi i jego synom: Tak będziecie błogosławić synów izraelskich, mówiąc do nich: **24.** Niech ci błogosławi Pan i niechaj cię strzeże; **25.** Niech rozjaśni Pan oblicze swoje nad tobą i niech ci miłościw będzie; **26.** Niech obróci Pan twarz swoją ku tobie i niech ci da pokój. **27.** Tak będą wzywać imienia mojego nad synami izraelskimi, a Ja będę im błogosławił.

Rozdział 7

Dary ofiarne wozów ludu

1. W dniu, kiedy Mojżesz ukończył budowę przybytku, namaścił go i poświęcił wraz ze wszystkimi jego sprzętami, a także ołtarz wraz ze wszystkimi jego sprzętami namaścił i poświęcił, **2.** Zbliżyli się książęta izraelscy, naczelnicy rodów - są oni naczelnikami plemion i przełożonymi nad tymi, którzy zostali spisani - **3.** I przywieśli swoje dary ofiarne przed Pana: sześć krytych wozów i dwanaście wołów, po jednym wozie na dwóch książąt i po jednym wole na każdego, i przyprowadzili je przed przybytek. **4.** Wtedy rzekł Pan do Mojżesza tak: **5.** Weź je od nich do posług przy Namiocie Zgromadzenia i daj je Lewitom, każdemu z nich według jego służby. **6.** Mojżesz wziął te wozy i te woły i dał je Lewitom. **7.** Dwa wozy i cztery woły dał Gerszonitom stosownie do ich służby. **8.** Cztery wozy zaś i osiem wołów dał Merarytom stosownie do ich służby, pod nadzorem Itamara, syna kapłana Aarona. **9.** Kehatytom nie dał nic, gdyż mieli nosić na ramionach to, co należało do ich służby przy rzeczach świętych. **10.** Przynieśli też książęta dary na poświęcenie ołtarza w dniu jego namaszczenia; książęta złożyli swoje dary przed ołtarzem. **11.** I rzekł Pan do Mojżesza: Niech każdego dnia tylko jeden książę przynosi swój dar na poświęcenie ołtarza. **12.** Pierwszego dnia przyniósł swój dar Nachszon, syn Amminadaba, z plemienia Judy. **13.** Dar

jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **14.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **15.** Jeden cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię, na ofiarę całopalną, **16.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **17.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Nachszona, syna Amminadaba. **18.** Drugiego dnia przyniósł dar Netanael, syn Suara, wódz plemienia Issachara. **19.** Przyniósł on jako swój dar jedną srebrną misę wagi stu trzydziestu sykli, jedną srebrną czaszę wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **20.** Jedną złotą czarę wagi dziesięciu sykli, pełną kadzidła, **21.** Jednego cielca, jednego barana, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **22.** Jednego kozła na ofiarę za grzech, **23.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Netanaela, syna Suara. **24.** Trzeciego dnia książę synów Zebulona Eliab, syn Chelona. **25.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów, **26.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **27.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **28.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **29.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Eliaba, syna Chelona. **30.** Czwartego dnia książę synów Rubena Elisur, syn Szedeura. **31.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **32.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **33.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **34.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **35.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Elisura, syna Szedeura. **36.** Piątego dnia książę synów Symeona Szelumiel, syn Suriszaddaja. **37.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **38.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **39.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **40.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **41.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Szelumiela, syna Suriszaddaja. **42.** Szóstego dnia książę synów Gada Eliasaf, syn Deuela. **43.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **44.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **45.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **46.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **47.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Eliasafa, syna Deuela. **48.** Siódmego dnia książę synów Efraima Eliszama, syn Ammihuda. **49.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu

sykli według sykla świątynnego, obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **50.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **51.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **52.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **53.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Eliszamy, syna Ammihuda. **54.** Ósmego dnia książę synów Manassesu Gamliel, syn Pedasura. **55.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **56.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **57.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **58.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **59.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Gamliela, syna Pedasura. **60.** Dziewiątego dnia książę synów Beniamina Abidan, syn Gideoniego. **61.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, **62.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **63.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **64.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **65.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Abidana, syna Gideoniego. **66.** Dziesiątego dnia książę synów Dana Achiezer, syn Ammiszaddaja. **67.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów, **68.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **69.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **70.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **71.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Achiezera, syna Ammiszaddaja. **72.** Jedenastego dnia książę synów Aszera Pagiela, syn Ochra. **73.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów, **74.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **75.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **76.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **77.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Pagiela, syna Ochra. **78.** Dwunastego dnia książę synów Naftaliego Achira, syn Enana. **79.** Dar jego stanowiły jedna srebrna misa wagi stu trzydziestu sykli, jedna srebrna czasza wagi siedemdziesięciu sykli według sykla świątynnego, obie pełne mąki przedniej zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów, **80.** Jedna złota czara wagi dziesięciu sykli, pełna kadzidła, **81.** Jeden cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na ofiarę całopalną, **82.** Jeden kozioł na ofiarę za grzech, **83.** A na ofiarę pojednania dwa woły, pięć baranów, pięć kozłów, pięć rocznych jagniąt. Taki był dar Achiry, syna Enana. **84.** Takie były dary od książąt izraelskich na poświęcenie ołtarza w dniu jego namaszczenia: Dwanaście mis srebrnych, dwanaście czasz srebrnych, dwanaście czar złotych, **85.** Po sto trzydzieści sykli srebra każda misa, a po siedemdziesiąt sykli każda czasza. Wszystkiego srebra w tych

naczyniach było dwa tysiące czterysta sykli według sykla świątynnego. **86.** Złotych czar było dwanaście, pełnych kadzidła, każda czara po dziesięć sykli według sykla świątynnego. Wszystkiego złota w tych czarach było sto dwadzieścia sykli. **87.** Wszystkiego bydła na ofiarę całopalną było: dwanaście cielców, dwanaście baranów, dwanaście rocznych jagniąt wraz z ich ofiarami z pokarmów i dwanaście kozłów na ofiarę za grzech. **88.** A wszystkiego bydła na ofiarę pojednania było dwadzieścia cztery cielce, sześćdziesiąt baranów, sześćdziesiąt kozłów, sześćdziesiąt rocznych jagniąt. Takie były dary na poświęcenie ołtarza po jego namaszczeniu. **89.** A gdy Mojżesz wchodził do Namiotu Zgromadzenia, aby rozmawiać z Nim, usłyszał głos mówiący do niego znad wieka, które było na Skrzyni Świadcstwa, pomiędzy dwóch cherubów; i przemówił do niego.

Rozdział 8

Ustawienie lamp świecznika

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Przemów do Aarona i powiedz mu: Gdy będziesz ustawiał lampy, to przednią stronę świecznika niech oświetla siedem lamp. **3.** Aaron uczynił tak; z przedniej strony świecznika ustawił jego lampy, jak Pan nakazał Mojżeszowi. **4.** A takie było wykonanie świecznika: był on wykuty z litego złota; zarówno jego trzon, jak i jego kwiaty były kute. Świecznik wykonał według wzoru, jaki Pan pokazał Mojżeszowi.

Poświęcenie Lewitów

5. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **6.** Wyłącz spośród synów izraelskich Lewitów i oczyść ich. **7.** A tak postąpisz z nimi, aby ich oczyścić: Pokrop ich wodą oczyszczającą grzech, oni zaś niech огоłą brzytwą swoje ciało, wypiorą swoje szaty i niech się oczyszczą. **8.** Potem niech wezmą cielca wraz z jego ofiarą z pokarmów, to jest przedniej mąki zaczynionej oliwą, drugiego zaś cielca weźmiesz ty na ofiarę za grzech. **9.** I każesz Lewitom zbliżyć się do Namiotu Zgromadzenia, zgromadzisz też cały zbór synów izraelskich **10.** I przyprowadzisz Lewitów przed Pana, synowie izraelscy zaś położą swoje ręce na Lewitów, **11.** Potem Aaron ofiaruje Lewitów Panu jako ofiarę od synów izraelskich i będą pełnili służbę dla Pana, **12.** Lewici zaś położą swoje ręce na głowy cielców, ty złożysz jednego na ofiarę za grzech, a drugiego na ofiarę całopalną dla Pana, aby dokonać przebłagania za Lewitów. **13.** I każesz stanąć Lewitom przed Aaronem i przed jego synami, i przedstawisz ich jako ofiarę dla Pana. **14.** I tak oddzielisz Lewitów spośród synów izraelskich, i Lewici będą należeć do mnie. **15.** Potem Lewici wejdą, aby pełnić służbę w Namiocie Zgromadzenia, gdy ich oczyścisz i przedstawisz ich jako ofiarę, **16.** Gdyż oni są mi oddani na własność spośród synów izraelskich, w zamian za wszystko, co otwiera łono, za każdego pierworodnego z synów izraelskich wziąłem ich sobie. **17.** Moim bowiem jest każdy pierworodny wśród synów izraelskich, zarówno z ludzi jak z bydła. W dniu, kiedy pobiłem wszystkich pierworodnych w ziemi egipskiej, poświęciłem ich sobie. **18.** Wziąłem Lewitów w zamian za wszystkich pierworodnych

wśród synów izraelskich. **19.** Podarowałem Lewitów Aaronowi i jego synom spośród synów izraelskich, aby pełnili za synów izraelskich służbę w Namiocie Zgromadzenia i aby dokonywali prześlągania za synów izraelskich, aby nie spotkał ich cios, gdy zbliżyć się będą do świątyni. **20.** Mojżesz i Aaron, i cały zbór synów izraelskich postąpili z Lewitami zgodnie z tym wszystkim, co rozkazał Pan Mojżeszowi odnośnie do Lewitów; tak postąpili z nimi synowie izraelscy. **21.** Lewici oczyścili się i wyprali swoje szaty, a Aaron przedstawił ich Panu jako ofiarę i Aaron dokonał nad nimi prześlągania, aby ich oczyścić. **22.** Potem Lewici weszli, aby pełnić swoją służbę w Namiocie Zgromadzenia wobec Aarona i wobec jego synów. Tak jak Mojżeszowi nakazał Pan odnośnie do Lewitów, postąpili z nimi.

Czas trwania służby Lewitów

23. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **24.** Oto, co odnosi się do Lewitów: od dwudziestego piątego roku życia i wzwyż przystąpi każdy do pełnienia służby w Namiocie Zgromadzenia. **25.** A od pięćdziesiątego roku życia wycofa się z wykonywanej służby i nie będzie już służył. **26.** Będzie jednak usługiwał swoim braciom w Namiocie Zgromadzenia przy spełnianiu ich obowiązków służby, lecz samej służby pełnić już nie będzie. Tak postąpisz z Lewitami, co się tyczy ich służby.

Rozdział 9

Dodatkowe przepisy dotyczące Paschy

1. I przemówił Pan do Mojżesza na pustyni Synaj w drugim roku po ich wyjściu z ziemi egipskiej, w pierwszym miesiącu, tymi słowy: **2.** Niech synowie izraelscy obchodzą Paschę w oznaczonym czasie. **3.** Będziecie ją obchodzili w oznaczonym czasie czternastego dnia tego miesiąca pod wieczór. Zgodnie ze wszystkimi przepisami i wszystkimi prawami obchodzić ją będziecie. **4.** Mojżesz powiedział więc synom izraelskim, aby obchodzili Paschę. **5.** I obchodzili Paschę w pierwszym miesiącu, czternastego dnia tego miesiąca, pod wieczór, na pustyni Synaj. Synowie izraelscy uczynili wszystko tak, jak Pan rozkazał Mojżeszowi. **6.** Znaleźli się jednak mężowie, którzy stali się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi i nie mogli w tym dniu obchodzić Paschy. Przystąpili oni tego samego dnia do Mojżesza i do Aarona. **7.** Mężowie ci rzekli do niego: Staliśmy się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi; dlaczego mamy być upośledzeni wśród synów izraelskich, nie mogąc złożyć Panu daru ofiarnego w oznaczonym czasie? **8.** Wtedy rzekł do nich Mojżesz: Zaczekajcie, a posłucham, co Pan wam rozkaże. **9.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **10.** Powiedz synom izraelskim tak: Każdy wśród was lub z waszych potomków, który stanie się nieczysty przez zetknięcie się ze zwłokami albo będzie w dalekiej podróży, powinien jednak obchodzić Paschę dla Pana, **11.** Będą ją obchodzić w drugim miesiącu, czternastego dnia, pod wieczór; będą ją spożywać z praśnikami i gorzkimi ziołami. **12.** Nie zostawiaj z niej nic do rana, a kości z niej nie połamią. Obchodzić ją będą według wszystkich przepisów dotyczących Paschy. **13.** Lecz kto był czysty i nie był w podróży, a zaniecha Paschy, zostanie wytracony

ze swego ludu, gdyż nie złożył Panu daru ofiarnego w oznaczonym czasie; człowiek ten poniesie karę za swój grzech. **14.** A jeżeli zamieszka u was obcy przybysz i chce obchodzić Paschę dla Pana, to niech uczyni to według przepisów i praw dotyczących Paschy; jednakowy jest przepis dla was, zarówno dla obcego przybysza jak dla tubylca.

Obłok nad przybytkiem

15. A w dniu, kiedy wzniesiono przybytek, obłok zakrył przybytek nad Namiotem Świadectwa. Od wieczora zaś aż do rana wyglądał on jak blask ognia nad przybytkiem. **16.** Tak było stale: obłok okrywał go w dzień, w nocy zaś blask ognia, **17.** A ilekroć obłok wznosił się znad Namiotu, to synowie izraelscy wyruszali za nim, a w miejscu, gdzie obłok się zatrzymał, tam synowie izraelscy stawali obozem. **18.** Synowie izraelscy wyruszali na rozkaz Pana i na rozkaz Pana stawali obozem, i przez cały czas, gdy obłok pozostawał nad przybytkiem, również i oni stali obozem. **19.** Nawet wtedy, gdy obłok przez długi czas pozostawał nad przybytkiem, synowie izraelscy przestrzegali wskazań Pana i nie wyruszali. **20.** Zdarzało się czasem, że obłok tylko kilka dni pozostawał nad przybytkiem, oni jednak i wtedy na rozkaz Pana stali obozem i na rozkaz Pana wyruszali. **21.** Zdarzało się także czasem, że obłok pozostawał tylko od wieczora do rana, a rano obłok się wznosił, wtedy zaraz wyruszali, albo obłok pozostawał dzień i noc i potem się wznosił, wtedy i oni wyruszali. **22.** Albo jeżeli przez dwa dni albo przez miesiąc, albo przez długi czas obłok pozostawał nad przybytkiem i stał nad nim, to synowie izraelscy także stali obozem i nie wyruszali; skoro zaś się wznosił, wyruszali. **23.** Na rozkaz Pana stali obozem i na rozkaz Pana wyruszali; przestrzegali wskazań Pana zgodnie z rozkazem Pana przekazany przez Mojżesza.

Rozdział 10

Srebrne trąby

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Spraw sobie dwie srebrne trąby, kute. Będiesz nimi zwoływał zbór i dawał znak do zwijania obozów. **3.** Gdy zatrąbią na obu, zejdzie się do ciebie cały zbór u wejścia do Namiotu Zgromadzenia. **4.** Gdy zaś zatrąbią na jednej, to zejdą się do ciebie książęta, naczelnicy tysięcy izraelskich. **5.** Gdy zatrąbicie dźwiękiem urywanym, wyruszą obozy, które obozują po stronie wschodniej. **6.** Gdy powtórnie zatrąbicie dźwiękiem urywanym, wyruszą obozy, które obozują po stronie południowej. Gdy będą mieli ruszyć w pochód, zatrąbią dźwiękiem urywanym. **7.** Gdy będzie się zwoływać zgromadzenie, zatrąbicie zwyczajnie, ale nie dźwiękiem urywanym. **8.** W trąby dąć będą synowie Aarona, kapłani. Używanie ich będzie dla was ustawą wieczystą dla waszych pokoleń. **9.** Gdy w waszej ziemi będziecie wyruszać na wojnę przeciwko wrogowi, który was gnębi, zadmiecie w trąby dźwiękiem urywanym. Przez to przypomnicie się Panu, Bogu waszemu, i będziecie wybawieni od nieprzyjaciół waszych. **10.** W dni waszej radości i w wasze uroczyste święta oraz w wasze dni nowiu

będziecie dąć w trąby przy waszych całopaleniach i przy ofiarach pojednania. Będą one przypominały was Bogu waszemu; Jam jest Pan, Bóg wasz.

Wymarsz Izraelitów spod góry Synaj

11. Drugiego roku, w drugim miesiącu, dwudziestego dnia tegoż miesiąca, wzniósł się obłok znad Przybytku Świadectwa **12.** I wyruszyli synowie izraelscy w pochód z pustyni Synaj, obłok zaś zatrzymał się na pustyni Paran. **13.** Wyruszyli wtedy po raz pierwszy, jak rozkazał Pan przez Mojżesza. **14.** Najpierw wyruszył sztandar obozu synów Judy ze swoimi zastępami. Na czele zaś jego zastępu stał Nachszon, syn Amminadaba. **15.** Na czele zastępu plemienia synów Issachara stał Netanael, syn Suara. **16.** Na czele zastępu plemienia synów Zebulona stał Eliab, syn Chelona. **17.** A gdy rozebrano przybytek, wyruszyli Gerszonici i Meraryci, niosąc przybytek. **18.** Następnie wyruszył sztandar obozu synów Rubena ze swoimi zastępami. Na czele jego zastępu stał Elisur, syn Szedeura. **19.** Na czele zastępu plemienia synów Symeona stał Szelumiel, syn Suriszaddaja. **20.** Na czele zastępu plemienia synów Gada stał Eliasaf, syn Deuela. **21.** Następnie wyruszyli Kehatyci, niosąc święte sprzęty. Zanim oni nadejdą, przybytek wzniosą. **22.** Potem wyruszył sztandar obozu synów Efraima ze swoimi zastępami. Na czele jego zastępu stał Eliszama, syn Ammihuda. **23.** Na czele zastępu plemienia synów Manasses stał Gamliel, syn Pedasura. **24.** Na czele zastępu plemienia synów Beniamina stał Abidan, syn Gideoniego. **25.** Następnie wyruszył sztandar obozu synów Dana ze swoimi zastępami, stanowiąc straż tylną wszystkich obozów, a na czele tego zastępu stał Achiezer, syn Ammiszaddaja. **26.** Na czele zastępu plemienia synów Asera stał Pagieli, syn Ochra. **27.** Na czele zastępu plemienia synów Naftaliego stał Achira, syn Enana. **28.** Taki był pochód synów izraelskich według ich zastępów i tak ruszali. **29.** I rzekł Mojżesz do Chobaba, syna Midianity Reguela, teścia Mojżeszowego: Wyruszamy do miejsca, o którym Pan powiedział: Dam je wam. Pójdź z nami, a dobrze ci będzie u nas, gdyż Pan obiecał, że dobrze się będzie powodzić Izraelowi. **30.** Lecz on mu odpowiedział: Nie pójdę, ale wrócę do mojej ziemi i do moich krewnych. **31.** Wtedy Mojżesz rzekł: Nie opuszczaj nas, gdyż wiesz, gdzie moglibyśmy obozować na pustyni i możesz być dla nas przewodnikiem. **32.** Jeżeli pójdziesz z nami, to my ci się odwzajemnimy dobrami, jakich nam Pan udzieli. **33.** Potem wyruszyli od góry Pańskiej na odległość trzech dni drogi. A Skrzynia Przymierza Pańskiego w ciągu tych trzech dni szła przed nimi, aby upatrzeć dla nich miejsce odpoczynku. **34.** A obłok Pański był nad nimi w dzień, gdy wyruszali z obozu. **35.** Gdy Skrzynia wyruszała, Mojżesz mówił: Powstań, Panie, a niech się rozproszą twoi wrogowie. I niech uciekną przed tobą ci, którzy cię nienawidzą. **36.** Gdy zaś zatrzymywała się, mówił: Wróć, Panie, do niezliczonych tysięcy Izraela.

Rozdział 11

Szemranie ludu z powodu braku mięsa

1. Lecz gdy lud zaczął utyskiwać przed Panem na swoją niedolę i Pan to usłyszał, wtedy zapłonął jego gniew i zapalił się wśród nich ogień Pana, i pochłonął skraj obozu. 2. Wówczas lud zaczął krzyczeć przed Mojżeszem, a Mojżesz pomodlił się do Pana i ogień wygasł. 3. Miejsce to nazwano Tabera, gdyż zapalił się wśród nich ogień Pana. 4. Pospólstwo zaś, które znalazło się wśród nich, ogarnęła pożyłkość, więc także i synowie izraelscy zaczęli na nowo biadać i mówili: Obyśmy mogli najeść się mięsa! 5. Przypominamy sobie ryby, któreśmy jadali w Egipcie za darmo, i ogórki, dynie i pory, i cebulę, i czosnek; 6. A teraz opadliśmy z sił, bo nie mamy nic, a musimy patrzeć tylko na tę mannę. 7. Manna zaś była jak ziarno kolendra, a wygląd jej był jak żywica bdelium. 8. Ludzie rozchodzili się i zbierali ją, i mielili w żarnach albo tłukli w młynach, i gotowali w garnkach, i robili z niej placki, smak jej zaś był jak smak placka na oliwie. 9. Gdy rosa opadała w nocy na obóz, opadała nań także manna. 10. Kiedy Mojżesz usłyszał, że lud biada w każdej rodzinie, każdy u wejścia do swego namiotu, zapłonął wielki gniew Pana, a również w oczach Mojżesza złym się to wydało. 11. I rzekł Mojżesz do Pana: Dlaczego tak źle obszedłeś się ze swoim sługą? I dlaczego nie znalazłem łaski w twoich oczach, żeś włożył na mnie cały ciężar tego ludu? 12. Czy ja począłem ten lud? Czy ja go zrodziłem, że mówisz do mnie: Nieś go na łonie swoim, jak piastun nosi niemowlę, do ziemi, którą poprzysiągłeś jego ojcom? 13. Skąd mam wziąć mięso, aby dać całemu temu ludowi? Gdyż biadają wobec mnie, mówiąc: Daj nam mięsa, abyśmy jedli! 14. Ja sam nie mogę unieść całego tego ludu, gdyż za ciężki jest dla mnie. 15. A jeżeli tak postępujesz ze mną, to zabij mnie raczej zaraz, jeżeli znalazłem łaskę w twoich oczach, abym nie musiał patrzeć na moje nieszczęście. 16. I rzekł Pan do Mojżesza: Zbierz mi siedemdziesięciu mężów spośród starszych Izraela, których znasz jako starszych ludu i jego nadzorców, i przywiedź ich do Namiotu Zgromadzenia, i niech tam staną wraz z tobą; 17. Ja zaś zstąpię i będę tam mówił z tobą, i wezmę nieco z ducha, który jest w tobie, i włożę w nich, i nieś będą wraz z tobą ciężar ludu, abyś nie ty sam musiał go nosić. 18. A do ludu powiesz: Oczyszćcie się na jutro, a będziecie jeść mięso, gdyż biadaliście przed Panem, mówiąc: Obyśmy mogli najeść się mięsa! Wszak dobrze nam było w Egipcie. Pan da wam mięsa i będziecie jeść. 19. Nie będziecie jeść przez jeden dzień ani przez dwa dni, ani przez pięć dni, ani przez dziesięć dni, ani przez dwadzieścia dni, 20. Ale przez cały miesiąc, aż wam nozdrzami będzie wychodzić i będzie wam wstrętne, dlatego żeście wzgardzili Panem, który jest wśród was, i biadaliście przed nim, mówiąc: Dlaczego wyszliśmy z Egiptu? 21. I rzekł Mojżesz: Sześćset tysięcy pieszych liczy lud, pośród którego jestem, a Ty mówisz: Dam im mięsa i będą jeść cały miesiąc. 22. Czy można zarżnąć dla nich tyle owiec i bydła, żeby im starczyło? Albo gdyby się złowiło wszystkie ryby morskie, to czy im starczy? 23. I rzekł Pan do Mojżesza: Czy ręka Pana jest na to za krótka? Zobaczysz teraz, czy moje słowo ci się spełni, czy nie.

Siedemdziesięciu starszych ludu prorokuje

24. Mojżesz wyszedł i opowiedział ludowi słowa Pana. Potem zgromadził siedemdziesięciu mężów ze starszych ludu i kazał im stanąć wokół namiotu. **25.** I zstąpił Pan w obłoku, i przemówił do niego. Wziął też nieco z ducha, który był w nim, i złożył na siedemdziesięciu starszych mężach. A gdy duch spoczął na nich, prorokowali, co im się potem już nie zdarzyło. **26.** Lecz w obozie pozostali dwaj mężowie; jeden nazywał się Eldad, a drugi Medad; na nich także spoczął duch, gdyż i oni byli wśród wyznaczonych, ale nie wyszli ku namiotowi. Oni też prorokowali, lecz w obozie. **27.** I przybiegło pachołę, i oznajmiło Mojżeszowi: Eldad i Medad prorokują w obozie. **28.** Na to odezwał się Jozue, syn Nuna, usługujący Mojżeszowi od swojej młodości, i rzekł: Panie mój, Mojżeszu, zabroń im tego. **29.** Odpowiedział mu Mojżesz: Czyż byłbyś zazdrosny o mnie? Oby cały lud zamienił się w proroków Pana, aby Pan złożył na nich swojego ducha! **30.** Potem Mojżesz ze starszymi Izraela wycofał się do obozu.

Pan zsyla na obóz przepiórki

31. I zerwał się wichur zesłany przez Pana, przywiał od morza przepiórki i rzucił na obóz, na dzień drogi z jednej i na dzień drogi z drugiej strony, wokół obozu, mniej więcej dwa łokcie na ziemi. **32.** I zabrał się lud do zbierania przepiórek przez cały ten dzień i przez całą noc, i przez cały dzień następny. Nawet ten, co najmniej zebrał, miał dziesięć chomerów. I rozłożyli je sobie wokoło obozu. **33.** Lecz gdy mięso było jeszcze między ich zębami, zanim zostało ono spożyte, zapłonął gniew Pana przeciwko ludowi. Pan zadał ludowi bardzo ciężki cios. **34.** Miejsce to nazwano Kibrot-Hattaawa (Groby Rozkoszy), gdyż tam pogrzebano ludzi pożądlivych. **35.** A z Kibrot-Hattaawa wyruszył lud do Chaserot i przebywali w Chaserot.

Rozdział 12

Miriam i Aaron występują przeciwko Mojżeszowi

1. Wtedy Miriam i Aaron zaczęli wypowiadać się przeciw Mojżeszowi z powodu żony, Kuszytki, którą pojął, gdyż pojął za żonę Kuszytkę. **2.** I mówili: Czy tylko przez Mojżesza przemawiał Pan? Czy także przez nas nie przemawia? A Pan to usłyszał. **3.** Mojżesz był człowiekiem bardzo skromnym, najskromniejszym ze wszystkich ludzi, którzy są na ziemi. **4.** I rzekł Pan nagle do Mojżesza, do Aarona i do Miriam: Przyjdźcie wy troje do Namiotu Zgromadzenia. I wyszli we troje. **5.** A Pan zstąpił w słupie obłocznym, stanął u wejścia do namiotu, wezwał Aarona i Miriam, a oni wyszli oboje. **6.** I rzekł Pan: Słuchajcie moich słów: Jeżeli jest u was prorok Pana, To objawiam mu się w widzeniu, Przemawiam do niego we śnie. **7.** Lecz nie tak jest ze sługą moim, Mojżeszem. W całym moim domu jest on wiernym. **8.** Z ust do ust przemawiam do niego, I jasno, a nie w zagadkach. I prawdziwą postać Pana ogląda on. Dlaczego więc ośmieliliście się Wypowiadać się przeciwko słudze memu, Mojżeszowi? **9.** I zapłonął gniew Pana przeciwko nim, i odszedł. **10.** A za ledwie ustąpił obłok znad namiotu, oto Miriam okryła się

trądem jak śniegiem, i gdy Aaron zwrócił się ku Miriam, oto była ona trędowata. **11.** I rzekł Aaron do Mojżesza: Ach, panie mój, nie poczytaj nam za grzech tego, cośmy w głupocie swojej popełnili i ściągnęli na siebie winę. **12.** Niechaj ona nie będzie jak płód poroniony, który od razu przy swoim wyjściu z łona matki swojej ma na pół zżarte ciało. **13.** Mojżesz wołał do Pana, mówiąc: O Boże, proszę, uzdrow ją! **14.** I rzekł Pan do Mojżesza: Gdyby jej ojciec plunął jej w twarz, czyż nie musiałyby się wstydzić przez siedem dni? Niech będzie przez siedem dni wyłączona z obozu, a potem niech wróci. **15.** I była Miriam wyłączona z obozu przez siedem dni, a lud nie ruszył w pochód, aż powróciła Miriam. **16.** Potem zaś lud wyruszył z Chaserot i stanęli obozem na pustyni Paran.

Rozdział 13

Wysłanie wywiadowców do Kanaanu

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Wypraw mężów, aby poszli na zwiady do ziemi kanaanejskiej, którą daję synom izraelskim; wyprawcie po jednym mężu z każdego plemienia ich ojców, wszystkich, którzy są wśród nich wodzami. **3.** Mojżesz wyprawił ich z pustyni Paran, zgodnie z rozkazem Pana. Wszyscy ci mężowie byli naczelnikami wśród synów izraelskich. **4.** A takie są ich imiona: z plemienia Rubena Szammua, syn Zakkura; **5.** Z plemienia Symeona Szafat, syn Choriego; **6.** Z plemienia Judy Kaleb, syn Jefunnego; **7.** Z plemienia Issachara Jigal, syn Józefa; **8.** Z plemienia Efraima Hoszea, syn Nuna; **9.** Z plemienia Beniamina Palti, syn Rafua; **10.** Z plemienia Zebulona Gaddiel, syn Sodiego; **11.** Z plemienia Józefa, z plemienia Manassesza Gaddi, syn Susiego; **12.** Z plemienia Dana Ammiel, syn Gemalliego; **13.** Z plemienia Asera Setur, syn Michaela; **14.** Z plemienia Naftaliego Nachbi, syn Wafsiego; **15.** Z plemienia Gada Geuel, syn Machiego. **16.** Takie są imiona mężów, których wyprawił Mojżesz, aby poszli na zwiady do tej ziemi; Hoszeę, syna Nuna, Mojżesz nazwał Jozue. **17.** Wyprawił ich tedy Mojżesz, aby poszli na zwiady do ziemi kanaanejskiej, i rzekł do nich: Idźcie przez Negeb, a potem wejdźcie na góry **18.** I zobaczcie, jaka jest ta ziemia, i czy lud, który ją zamieszkuje, jest silny czy słaby, czy jest nieliczny, czy liczny, **19.** I jaka jest ziemia, którą on zamieszkuje, czy dobra, czy zła, i jakie są miasta, w których mieszka, czy to są obozowiska, czy warownie, **20.** I jaka jest gleba, czy urodzajna, czy jałowa; czy są na niej drzewa, czy nie ma. Bądźcie odważni; zabierzcie też z sobą coś z płodów ziemi. A był to czas dojrzewania winogron. **21.** I poszli, zbadali tę ziemię, od pustyni Syn aż po Rechob, tuż przy wejściu do Chamat. **22.** Poszli przez Negeb i przybyli do Hebronu, gdzie mieszkali Achiman, Szeszaj i Talmaj, potomkowie Anaka; a Hebron został zbudowany na siedem lat przed Soan w Egipcie. **23.** I przybyli aż do doliny Eszkol, i ucięli tam gałąź krzewu winnego z jedną kłocią winogron, i nieśli ją we dwóch na drążku; nabrali także nieco jabłek granatu i fig. **24.** Miejsce to zostało nazwane doliną Eszkol ze względu na kłoc winogron, którą synowie izraelscy tam ucięli. **25.** Ze zwiadów w tej ziemi powrócili dopiero po czterdziestu dniach. **26.** I przyszli do Mojżesza i do Aarona, i do całego zboru izraelskiego na pustyni Paran, do Kadesz, zdali sprawę im

i całemu zborowi oraz pokazali im płody tej ziemi. **27.** I opowiedzieli mu, mówiąc: Przyszliśmy do ziemi, do której nas wyprawiliś; ona rzeczywiście opływa w mleko i miód, a to są jej płody. **28.** Tylko że mocny jest lud, który mieszka w tej ziemi, a miasta są obwarowane, bardzo wielkie; widzieliśmy tam także potomków Anaka. **29.** Amalekici mieszkają w ziemi Negeb, Chetejczycy, Jebujejczycy i Amorejczycy w górach, a Kananejczycy nad morzem i nad brzegami Jordanu. **30.** Kaleb uspakajał lud wzburzony na Mojżesza, mówiąc: Gdy wyruszymy na nią, to ją zdobędziemy, gdyż ją przemożemy. **31.** Lecz mężowie, którzy poszli z nim, mówili: Nie możemy wyruszyć na ten lud, gdyż jest on od nas silniejszy. **32.** I rozpuszczali między synami izraelskimi złą wieść o ziemi, którą zbadali, mówiąc: Ziemia, przez którą przeszliśmy, aby ją zbadać, to ziemia, która pożera swoich mieszkańców, a wszystek lud, który w niej widzieliśmy, to mężowie rośli. **33.** Widzieliśmy też tam olbrzymów, synów Anaka, z rodu olbrzymów, i wydawaliśmy się sobie w porównaniu z nimi jak szarańcza, i takimi też byliśmy w ich oczach.

Rozdział 14

Lud buntuje się przeciwko Panu

1. Wtedy wzburzył się cały zbór i podniósł swój głos, i płakał lud tej nocy. **2.** I szemrali wszyscy synowie izraelscy przeciwko Mojżeszowi i Aaronowi. I mówił cały zbór do nich: Obyśmy byli pomarli w Egipcie albo na tej pustyni obyśmy pomarli! **3.** Po cóż Pan prowadzi nas do tej ziemi? Abyśmy padli od miecza? Aby nasze żony i dzieci stały się łupem? Czy nie lepiej nam wrócić do Egiptu? **4.** I mówili jeden do drugiego: Obierzmy sobie wodza i wróćmy do Egiptu! **5.** A Mojżesz i Aaron padli na twarz przed całym zgromadzeniem zboru synów izraelskich. **6.** A Jozue, syn Nuna, i Kaleb, syn Jefunnego, spośród tych, którzy zbadali tę ziemię, rozdarli swoje szaty **7.** I rzekli do całego zboru izraelskiego: Ziemia, przez którą przeszliśmy, aby ją zbadać, jest ziemią bardzo, bardzo dobrą. **8.** Jeżeli Pan ma w nas upodobanie, to wprowadzi nas do tej ziemi i da nam tę ziemię, która opływa w mleko i miód, **9.** Tylko nie buntujcie się przeciwko Panu. Nie lękajcie się ludu tej ziemi, będą oni naszym pokarmem; odeszła od nich ich osłona, a Pan jest z nami. Nie bójcie się ich! **10.** A gdy cały zbór zamierzał ich ukamienować, chwała Pana ukazała się w Namiocie Zgromadzenia wszystkim synom izraelskim. **11.** Wtedy rzekł Pan do Mojżesza: Jak długo znieważać mnie będzie ten lud? Jak długo nie będą mi wierzyć mimo wszystkich znaków, które wśród nich uczyniłem? **12.** Wytracę ich zarazą i wygubię ich, a ciebie uczynię ludem większym i silniejszym od nich. **13.** Lecz Mojżesz rzekł do Pana: Egipcjanie usłyszą o tym, że spośród nich wywiodłeś mocą swoją ten lud, **14.** I powiedzą to mieszkańcom tej ziemi. Oni też już słyszeli, że Ty, Panie, jesteś wpośród ludu tego, że oko w oko im się ukazujesz, Ty, Panie, i że twój obłok stoi nad nimi, i że w słupie obłocznym kroczysz przed nimi w dzień, a w słupie ognia w nocy. **15.** Jeżeli tedy zabijesz ten lud jak jednego męża, to narody, które słyszały wieść o tobie, będą mówić: **16.** Ponieważ nie mógł Pan wprowadzić ludu tego do ziemi, którą im poprzysiągł, zabił ich na pustyni. **17.** Niechże więc teraz

wielką okaże się moc Pana mego, jak rzekłś, mówiąc: **18.** Pan nierychły do gniewu i bardzo łaskawy przebacza winę i występki, choć nie pozostawia bez kary, lecz za winę ojców nawiedza synów do trzeciego i do czwartego pokolenia. **19.** Opuść przeto winę tego ludu według wielkości twojej łaski, jak już przebaczałeś ludowi temu od czasu wyjścia z Egiptu aż dotąd. **20.** I rzekł Pan: Opuściłem na twoje słowo;

Zapowiedź kary za bunt: nie wejdą do Kanaanu

21. Ale - jak żyję i jak pełna jest cała ziemia chwały Pana - **22.** Żaden z tych mężów, którzy widzieli moją chwałę i moje znaki, jakich dokonywałem w Egipcie i na pustyni, a oto już dziesięciokrotnie wystawiali mnie na próbę i nie słuchali mego głosu, **23.** Nie zobaczy ziemi, którą przysiągłem ich ojcóm. Żaden z tych, którzy mnie znieważyli, jej nie zobaczy. **24.** Jednakże sługę mego Kaleba, za to, że inny duch jest w nim i on był mi wierny całkowicie, wprowadzę do ziemi, do której poszedł, i jego potomstwo ją posiada. **25.** A ponieważ Amalekici i Kananejczycy mieszkają w dolinie, zawróćcie jutro i wyruszcie na pustynię w kierunku Morza Czerwonego. **26.** I przemówił Pan do Mojżesza i do Aarona tymi słowy: **27.** Jak długo jeszcze będzie ten zły zbór szemrać przeciwko mnie? Słyszałem bowiem szemranie synów izraelskich, z jakim występują przeciwko mnie. **28.** Powiedz im więc: Jako żyję - mówi Pan - uczynię wam tak, jak mówiliście wobec mnie: **29.** Na tej pustyni legną wasze trupy i wszyscy zapisani spośród was, w pełnej liczbie, od dwudziestego roku życia wzwyż, wy, którzy szemraliście przeciwko mnie, **30.** Nie wejdziecie do ziemi, w której poprzysiągłem was osiedlić, z wyjątkiem Kaleba, syna Jefunnego i Jozuego, syna Nuna. **31.** Lecz dzieci wasze, o których mówiliście, że staną się łupem, te wprowadzę i one posiadą ziemię, którą wy pogardziliście. **32.** Wasze trupy zaś legną na tej pustyni. **33.** Lecz i synowie wasi będą koczowali na pustyni przez czterdzieści lat i poniosą karę za waszą niewierność, aż zniszczą wasze trupy na pustyni. **34.** Według liczby dni, w ciągu których badaliście tę ziemię, a było ich czterdzieści, dzień licząc za rok, będziecie ponosić karę za wasze winy przez czterdzieści lat i doznacie mejej niechęci. **35.** Ja, Jahwe, powiedziałem tak i tak postąpię z całym tym złym zbozem, który zmówił się przeciwko mnie. Na tej pustyni wyginą i tu pomrą.

Śmierć dziesięciu wywiadowców

36. Ci mężowie, których Mojżesz wyprawił, aby zbadali ziemię, a po powrocie, rozpuszczając złą wieść o ziemi sprawili, że cały zbór szemrał przeciwko niemu, **37.** Ci mężowie, którzy rozpuścili złą wieść o ziemi, pomarli, porażeni przez Pana. **38.** Tylko Jozue, syn Nuna, i Kaleb, syn Jefunnego, pozostali przy życiu z tych mężów, którzy poszli na zwiady do tej ziemi.

Niepowodzenie zbrojnego wypadu pod Chormą

39. A gdy Mojżesz powiedział te słowa wszystkim synom izraelskim, lud bardzo się zasmucił. **40.** I wstali wcześniej rano, i chcieli wyruszyć na szczyt góry, mówiąc: Teraz gotowiśmy pójść na to miejsce, o którym mówił Pan; myśmy bowiem zgrzeszyli. **41.** Lecz Mojżesz rzekł: Dlaczego chcecie przekroczyć rozkaz Pana? To się nie uda. **42.** Nie wyruszajcie tam, gdyż nie ma Pana wśród was, abyście nie zostali pobici przez waszych nieprzyjaciół. **43.** Gdyż Amalekici i Kananejczycy są tam przed wami, i padniecie od miecza, ponieważ odwróciliście się od Pana i Pan nie będzie z wami. **44.** Oni jednak uparli się, aby wejść na szczyt góry. Ale Skrzynia Przymierza Pana i Mojżesz nie oddalili się z obozu. **45.** Amalekici zaś i Kananejczycy, mieszkający w tych górach, zeszli w dół, pobili ich i przepędzili aż do Chormy.

Rozdział 15

Przepisy dotyczące ofiar

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Przemów do Izraelitów i powiedz im: Gdy wejdziecie do ziemi waszych siedzib, którą Ja wam daję, **3.** A będziecie chcieli złożyć dla Pana ofiarę ogniową z bydła lub z owiec - czy to całopalną, czy rzezną, spełniając ślub albo dobrowolnie, albo w szczególne wasze święta, aby zgotować Panu woń przyjemną, **4.** To niechaj składający swój dar ofiarny Panu złoży też na ofiarę z pokarmów jedną dziesiątą efy przedniej mąki, zaczynionej jedną czwartą hinu oliwy, **5.** A na ofiarę z płynów jedną czwartą hinu wina. Tak postąpisz przy ofierze całopalnej czy rzeźnej, na każde jagnię. **6.** Przy baranie zaś złożysz na ofiarę z pokarmów dwie dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej jedną trzecią hinu oliwy, **7.** A na ofiarę z płynów jedną trzecią hinu wina. Złożysz to jako woń przyjemną dla Pana. **8.** Jeżeli zaś na ofiarę całopalną lub rzezną złożysz cielca, aby spełnić ślub albo jako ofiarę pojednania dla Pana, **9.** To przy cielcu złoży się na ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej połową hinu oliwy, **10.** Na ofiarę zaś z płynów złożysz pół hinu wina. Będzie to ofiara ogniowa, woń przyjemna dla Pana, **11.** Tak należy postąpić przy każdym wole, przy każdym baranie oraz przy każdym jagnięciu z owiec lub przy kozłeciu. **12.** Jaka będzie liczba zwierząt, które składacie, taka będzie ilość dodatków do ofiar. **13.** Tak postąpi każdy tubylec, składając ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana. **14.** A jeżeli zamieszka pośród was cudzoziemiec albo jeżeli ktokolwiek żyje na stałe wśród waszych potomków, a będzie chciał złożyć ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana, to niech uczyni tak, jak wy czynicie. **15.** W ogóle, jednakowy jest przepis dla was i dla cudzoziemca, który u was przebywa. Będzie to przepis wieczny, dla waszych pokoleń przed Panem, zarówno dla was jak i dla cudzoziemca. **16.** Jednakowe prawo i jednakowy przepis będzie dla was i dla cudzoziemca, przebywającego u was. **17.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **18.** Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Gdy wejdziecie do ziemi, do której was prowadzę, **19.** I będziecie jedli chleb tej ziemi, wyznaczcie dla Pana dar ofiarny. **20.** Złożycie na dar ofiarny pierwociny ciasta z mąki razowej. Złożycie ją jako ofiarę

z gumna. **21.** Dar ofiarny z pierwocin waszego ciasta dawać będziecie Panu z pokolenia na pokolenie. **22.** A jeżeli nieumyślnie uchybiecie i nie spełnicie tych wszystkich przykazań, jakie Pan nadał Mojżeszowi, **23.** Jakiegokolwiek z nich, które Pan wam nakazał przez Mojżesza, od dnia, w którym Pan to nakazał, i nadal po wszystkie pokolenia, **24.** To jeżeli błąd ten został popełniony przez przeoczenie całego zboru, cały zbór złoży jednego cielca na ofiarę całopalną, woń przyjemną dla Pana, wraz z jego ofiarą z pokarmów i z płynów, według prawa, oraz jednego kozła na ofiarę za grzech. **25.** Kapłan dokona przebłagania za cały zbór synów izraelskich i będzie im odpuszczone; gdyż było to tylko przeoczenie i oni złożyli dar swój na ofiarę ogniwą Panu i swoją ofiarę za grzech przynieśli przed Pana za przeoczenie swoje. **26.** I będzie odpuszczone całemu zborowi synów izraelskich i cudzoziemcowi przebywającemu wśród was. Cały bowiem lud popełnił to przez przeoczenie. **27.** A jeżeli pojedynczy człowiek zgrzeszy przez przeoczenie, to złoży jednoroczną kozę na ofiarę za grzech. **28.** Kapłan dokona przebłagania za tego człowieka, który uchybił, popełniając przed Panem grzech przez przeoczenie; gdy dokona za niego przebłagania, będzie mu odpuszczone. **29.** Zarówno tubylca z synów izraelskich, jak cudzoziemca, przebywającego wśród was, którzy popełnili błąd przez przeoczenie, obowiązuje jednakowe prawo. **30.** Lecz człowiek, zarówno tubylec jak i cudzoziemiec, który popełni to rozmyślnie, znieważa Pana. Człowiek ten będzie wytracony spośród swego ludu, **31.** Gdyż pogardził słowem Pańskim i naruszył przykazania Pańskie. Człowiek ten będzie więc wytracony, a grzech jego pozostanie na nim.

Ukamienowanie łamiącego sabbat

32. A gdy synowie izraelscy przebywali na pustyni, napotkali człowieka, zbierającego drwa w dzień sabbatu. **33.** Ci, którzy go napotkali zbierającego drwa, przyprowadzili go do Mojżesza i Aarona oraz do całego zboru. **34.** I osadzili go pod strażą, gdyż jeszcze nie było rozstrzygnięte, co ma się z nim uczynić. **35.** I rzekł Pan do Mojżesza: Mąż ten poniesie śmierć. Niech cały zbór go ukamieniuje poza obozem. **36.** I wyprowadził go cały zbór poza obóz, i ukamienowali go, i umarł, jak Pan nakazał Mojżeszowi.

Frędzle na skrajach szat

37. I rzekł Pan do Mojżesza: **38.** Przemów do synów izraelskich i powiedz im, żeby oni i ich potomkowie porobili sobie frędzle na skrajach swoich szat, a przy frędzlach na skraju umieścili sznurki z fioletowej purpury. **39.** Będziecie mieli te frędzle po to, abyście, gdy na nie spojrzycie, przypomnieli sobie wszystkie przykazania Pańskie, i abyście je pełnili, a nie dali się zwieść swoim sercom i swoim oczom, które was prowadzą do bałwochwalstwa, **40.** Abyście pamiętali i wypełniali wszystkie moje przykazania, i byli świętymi Boga waszego. **41.** Jam jest Pan, wasz Bóg, który was wywiodłem z ziemi egipskiej, aby być dla was Bogiem, Jam jest Pan, Bóg wasz.

Rozdział 16

Bunt Koracha, Datana i Abirama

1. Wtedy Korach, syn Jishara, syna Kehata, syna Lewiego, oraz Datan i Abiram, synowie Eliaba, i On, syn Peleta, z synów Rubena, 2. Zbuntowali się przeciwko Mojżeszowi, a wraz z nimi dwustu pięćdziesięciu mężów izraelskich, książąt zboru, powoływanych na uroczyste zebrania, mężów znakomitych, 3. Połączyli się, by wystąpić przeciwko Mojżeszowi i Aaronowi, i rzekli do nich: Dość tego! Cały bowiem zbór, wszyscy w nim są święci, i Pan jest wśród nich; dlaczego więc wynosicie się ponad zgromadzenie Pańskie? 4. Gdy to Mojżesz usłyszał, padł na oblicze swoje, 5. A potem przemówił do Koracha i do całego jego zastępu: Jutro ukaże Pan, kto jest jego i kto jest święty, i może zbliżyć się do niego; kogo zaś wybierze, temu pozwoli zbliżyć się do siebie. 6. Tak uczynicie, ty, Korach i wy, i cały zastęp jego: Weźcie sobie kadzielnice 7. I włożcie w nie ogień, i jutro nasypcie nań kadzidła przed Panem; ten mąż, którego Pan sobie obierze, będzie świętym; dość tego, synowie Lewiego! 8. I rzekł Mojżesz do Koracha: Posłuchajcie, synowie Lewiego! 9. Czy wam było za mało, iż Bóg Izraela wyróżnił was w zborze izraelskim, aby was zbliżyć do siebie, byście mogli sprawować służbę w przybytku Pańskim i stawać przed zborem, aby im służyć? 10. Pozwolił tobie, a z tobą wszystkim twoim braciom, synom Lewiego, zbliżać się do siebie, a wy żądacie jeszcze i kapłaństwa? 11. Dlatego ty i cały twój zastęp połączyliście się, aby wystąpić przeciwko Panu, kim zaś jest Aaron, że szemrzecie przeciwko niemu? 12. I rozkazał Mojżesz przywołać Datana i Abirama, synów Eliaba, lecz oni odpowiedzieli: Nie przyjdziemy! 13. Czy mało tego, że nas wyprowadziłeś z ziemi opływającej w mleko i miód, aby nas wygubić na pustyni, że jeszcze chcesz narzucić się nam jako władca? 14. Wszak nie wprowadziłeś nas do ziemi opływającej w mleko i miód ani nie dałeś nam w posiadanie pól i winnic. Czy chcesz tym mężom wyłupić oczy? Nie przyjdziemy! 15. Wtedy Mojżesz bardzo się rozgniewał i rzekł do Pana: Nie zważaj na ich ofiarę. Nie wziąłem od nich ani jednego osła, ani też nikogo z nich nie skrzywdziłem. 16. I rzekł Mojżesz do Koracha: Ty i cały twój zastęp oraz Aaron stawcie się jutro przed Panem. 17. Weźcie każdy swoją kadzielnicę i nałóżcie na nie kadzidła, i złożcie przed Panem każdy swoją kadzielnicę, razem dwieście pięćdziesiąt kadzielnic; ty i Aaron też, każdy ze swoją kadzielnicą. 18. I wziął każdy swoją kadzielnicę, i włożyli w nie ogień, i nasypali kadzidła, i stanęli u wejścia do Namiotu Zgromadzenia, a także Mojżesz i Aaron. 19. Korach zgromadził naprzeciw nich cały zbór u wejścia do Namiotu Zgromadzenia i wtedy ukazała się całemu zborowi chwała Pańska. 20. I przemówił Pan do Mojżesza i do Aarona tymi słowy: 21. Odłączcie się od tego zboru, a Ja ich zniszczę w mgnieniu oka. 22. Lecz oni upadli na swoje oblicza i rzekli: Boże, Boże duchów wszelkiego ciała! Czy jeżeli zgrzeszy jeden mąż, będziesz się gniewał na cały zbór? 23. Wtedy odezwał się Pan do Mojżesza tymi słowy: 24. Przemów do zboru tak: Oddalcie się z obrębu mieszkań Koracha, Datana i Abirama. 25. I wstał Mojżesz, i poszedł do Datana i Abirama, a za nim poszli starsi izraelscy. 26. I przemówił do zboru tymi słowy: Odstąpcie od namiotów tych bezbożnych mężów. Nie dotykajcie niczego, co do nich należy, abyście nie zginęli przez

wszystkie ich grzechy. **27.** I oddalili się od mieszkań Koracha, Datana i Abirama. Datan zaś i Abiram wyszli i stanęli u wejścia do swoich namiotów ze swoimi żonami, synami i dziećmi. **28.** A Mojżesz rzekł: Po tym poznacie, że Pan mnie posłał, abym dokonał wszystkich tych czynów, i że z własnej woli nic nie czyniłem: **29.** Jeżeli oni umrą taką śmiercią jak wszyscy ludzie i spotka ich los wszystkich ludzi, to nie Pan mnie posłał. **30.** Lecz jeżeli Pan dokona rzeczy nadzwyczajnej, że ziemia otworzy swoją czelusć i pochłonie ich oraz wszystko, co do nich należy, i żywcem zstąpią do podziemi, wtedy poznacie, że ci mężowie zbeczcęcili Pana. **31.** A gdy wypowiedział wszystkie te słowa, rozstąpiła się ziemia pod ich nogami. **32.** Ziemia rozwarła swoją czelusć i pochłonęła ich oraz ich domy i wszystkich ludzi Koracha i cały ich dobytek. **33.** Oni zaś wpadli ze wszystkim, co mieli, żywcem do podziemi, a ziemia zamknęła się nad nimi; tak zginęli spośród zgromadzenia. **34.** Wszyscy zaś Izraelici, którzy byli wokoło nich, uciekli na ich krzyk, mówiąc do siebie: Oby i nas ziemia nie pochłonęła! **35.** Ogień też wyszedł od Pana i pochłonął owych dwustu pięćdziesięciu mężów, którzy ofiarowali kadzidło.

Rozdział 17

Usunięcie skutków kary za bunt Koracha

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Powiedz do Eleazara, syna Aarona, kapłana, niech pozbiera kadzielnice z pogorzeliska, a ogień niech rozrzuci daleko. Były bowiem poświęcone **3.** Kadzielnice tych, którzy swój grzech przypłacili życiem. Przekujcie je więc na blachy na pokrycie ołtarza, gdyż oni przynieśli je przed Pana, więc są poświęcone. Niech będą znakiem dla synów izraelskich. **4.** Wziął więc Eleazar, kapłan, miedziane kadzielnice, które przynieśli ci spaleni, i przekuli je na blachy na pokrycie ołtarza. **5.** Jest to przypomnienie dla synów izraelskich, ażeby żaden obcy, który nie jest z rodziny Aarona, nie przystępował do kadzenia przed Panem i aby nie stał się podobnym do Koracha i jego zastępu, jak mu to powiedział Pan przez Mojżesza.

Ponowne szemranie ludu i dalsza kara

6. Nazajutrz znowu cały zbór synów izraelskich szemrał przeciwko Mojżeszowi i Aaronowi, mówiąc: Wyście spowodowali śmierć ludu Pana. **7.** A gdy zbór gromadził się przeciwko Mojżeszowi i przeciwko Aaronowi i gdy zwrócili się ku Namiotowi Zgromadzenia, oto okrył go obłok i ukazała się chwała Pańska, **8.** A Mojżesz i Aaron przyszli przed Namiot Zgromadzenia. **9.** Wtedy przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **10.** Usuńcie się spośród tego zboru, a Ja ich zniszczę w mgnieniu oka. Oni zaś padli na swoje twarze. **11.** I rzekł Mojżesz do Aarona: Weź kadzielnicę, włóż w nią ogień z ołtarza, nasyp kadzidła i udaj się śpiesznie do zboru, i dokonaj za nich przebłagania, gdyż Pan rozgniewał się i zaczęła się plaga. **12.** Aaron wziął kadzielnicę, jak mu powiedział Mojżesz, i pobiegł w sam środek zgromadzenia, gdzie już zaczęła się plaga wśród ludu. Nasypał kadzidła i dokonał przebłagania za lud, **13.** Stanął pomiędzy umarłymi i żywymi, i plaga została powstrzymana. **14.** Zmarłych od tej plagi było

czternaście tysięcy siedemset, oprócz tych, którzy poginęli w związku ze sprawą Koracha. **15.** Potem Aaron powrócił do Mojżesza do wejścia do Namiotu Zgromadzenia i plaga została powstrzymana. **16.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **17.** Przemów do synów Izraelskich i weź od nich po lasce od każdego rodu, od wszystkich książąt szczepów, więc dwanaście lasek. Imię każdego napisz na jego lasce. **18.** Imię Aarona zaś napisz na lasce Lewiego, ponieważ ma być po jednej lasce od naczelnika rodu. **19.** Połóż je potem w Namiocie Zgromadzenia przed Skrzynią świadectwa, gdzie się wam objawiam. **20.** Zakwitnie laska tego męża, którego sobie wybiorę, i uśmierzę przed sobą to szemranie synów izraelskich, w którym oni uskarżają się na was. **21.** A gdy Mojżesz przemówił do synów izraelskich, a wszyscy ich książęta dali mu laski, po jednej lasce na jeden ród, razem więc dwanaście lasek. Laska Aarona była między ich laskami. **22.** Mojżesz położył laski przed Panem w Namiocie świadectwa. **23.** A gdy nazajutrz wszedł Mojżesz do Namiotu świadectwa, oto kwitła laska Aarona z domu Lewiego, wypuściła pączki i wydała kwiat i dojrzałe migdały. **24.** Wtedy Mojżesz wyniósł wszystkie laski sprzed Pana do wszystkich synów izraelskich. Oni je obejrzel i każdy wziął swoją laskę. **25.** I rzekł Pan do Mojżesza: Odnieś z powrotem laskę Aarona przed Skrzynię świadectwa, aby się zachowała jako znak dla buntowników, aby ustało ich szemranie na mnie i aby oni nie poginęli. **26.** Mojżesz postąpił, tak jak mu nakazał Pan, tak postąpił. **27.** Wtedy synowie izraelscy rzekli do Mojżesza: Oto konamy! Giniemy! Wszyscy giniemy! **28.** Ginie każdy, kto zbliża się do przybytku Pańskiego. Czy mamy doszczętnie zginąć?

Rozdział 18

Rozgraniczenie służby kapłanów i Lewitów

1. I rzekł Pan do Aarona: Ty i twoi synowie oraz cała twoja rodzina będziecie ponosili odpowiedzialność za uchybienia przeciwko świątyni. Ty także wraz ze swoimi synami będziecie ponosili odpowiedzialność za wykroczenia przeciwko waszemu kapłaństwu. **2.** Lecz i braci twoich, plemię Lewiego, ród twego ojca, dopuść do siebie, niechaj się przyłączą do ciebie i niech ci usługują, gdy ty i twoi synowie będziecie pełnili służbę przed Namiotem Świadectwa. **3.** Oni będą ci pomagali przy twojej służbie i będą wykonywali wszelkie usługi przy namiocie, lecz do świętych naczyń i do ołtarza nie będą się zbliżać, aby nie poginęli zarówno oni, jak i wy. **4.** Oni przyłączą się do ciebie i będą wykonywali wszelkie usługi i wszelką pracę przy Namiocie Zgromadzenia. Lecz obcy niechaj do was nie przystępuje. **5.** Wy będziecie wykonywali służbę w świątyni i służbę przy ołtarzu, aby nie było już gniewu na synów izraelskich. **6.** A oto Ja wybrałem spośród synów izraelskich waszych braci Lewitów. Oni są wam oddani jako dar dla Pana, aby pełnili służbę przy Namiocie Zgromadzenia. **7.** Ty zaś ze swoimi synami będziecie pilnowali waszego kapłaństwa w każdej sprawie dotyczącej ołtarza i tego, co jest poza zasłoną. Przy tym będziecie usługiwali. Służbę waszego kapłaństwa daję wam jako wolny dar. Obcy zaś, który się zbliży, poniesie śmierć. **8.** I przemówił Pan do Aarona: Oto Ja oddałem tobie to, co należy zachować z moich darów

ofiarnych. Ze wszystkich świętych darów synów izraelskich tobie oraz twoim synom oddałem je jako dział według wieczystego prawa. **9.** To będzie do ciebie należeć z rzeczy przenajświętszych, które nie zostaną spalone: wszystkie ich dary ofiarne, ofiary z pokarmów i ofiary za grzech, i ofiary pokutne, jakie mi będą składać. Jako rzeczy przenajświętsze należeć będą do ciebie i do twoich synów. **10.** W przenajświętszym miejscu będziesz to jadł; każdy mężczyzna będzie to jadł, lecz świętością to będzie dla ciebie. **11.** A także to należeć będzie do ciebie: Dar ofiarny ze wszystkich ich ofiar przynoszonych przez synów izraelskich. Tobie je daję i twoim synom, i twoim córkom według wieczystego prawa. Każdy czysty w twoim domu może ją jeść. **12.** Wszystko, co najprzedniejsze z oliwy, i wszystko, co najprzedniejsze z wina i zboża, ich pierwociny, które oni Panu dają, tobie oddałem. **13.** Pierwsze plony ich ziemi, które przynoszą Panu, będą do ciebie należeć. Każdy czysty w twoim domu może je jeść. **14.** Wszystko, co będzie obłożone klątwą w Izraelu, będzie do ciebie należeć. **15.** Wszystko, co otwiera łono istot obdarzonych ciałem, które oni przynoszą Panu, czy to człowiek, czy zwierzę, będzie należeć do ciebie. Ale pierwotnego z ludzi każesz wykupić, a także pierwotne ze zwierząt nieczystych każesz wykupić. **16.** Okup za nie będzie taki: Za jednomiesięcznego weźmiesz okupu pięć sykli w srebrze według sykla świątynnego, który równa się dwudziestu gerom. **17.** Lecz pierwotnego z bydła lub pierwotnego z owiec lub pierwotnego z kóz nie będziesz wykupywał; są one święte: ich krwią skropisz ołtarz, tłuszcz ich spalisz jako ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana. **18.** Mięso ich zaś będzie należeć do ciebie. Podobnie jak mostek podniesiony na ofiarę, tak i prawa łopatka będzie należeć do ciebie. **19.** Wszystkie dary ofiarne z obrzędu podnoszenia z rzeczy poświęconych, które synowie izraelscy składać będą Panu, oddałem tobie i twoim synom, i twoim córkom, według wieczystego prawa. Jest to wieczyste przymierze soli przed Panem dla ciebie i twojego potomstwa. **20.** I rzekł Pan do Aarona: W ich ziemi nie będziesz miał dziedzictwa, nie będzie też dla ciebie wśród nich działu. Ja jestem twoim działem i twoim dziedzictwem wśród synów izraelskich. **21.** Lewitom zaś dałem oto jako dziedzictwo każdą dziesięcinę w Izraelu za ich służbę, którą spełniają w Namiocie Zgromadzenia. **22.** Synowie izraelscy już nie będą przystępować do Namiotu Zgromadzenia, aby nie ściągnąć na siebie grzechu i nie umrzeć. **23.** Lewici sami będą spełniać służbę w Namiocie Zgromadzenia i dźwigać swoją winę. Jest to ustawa wieczna dla waszych pokoleń. Nie będą mieć dziedzictwa wśród synów izraelskich. **24.** Ponieważ dziesięcinę synów izraelskich, którą ci składają w darze ofiarnym Panu, dałem jako dziedzictwo Lewitom, dlatego powiedziałem o nich: Nie będą mieć dziedzictwa wśród synów izraelskich. **25.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **26.** Do Lewitów zaś przemów i powiedz im: Gdy będziecie pobierać od synów izraelskich dziesięcinę, którą dałem wam od nich jako wasze dziedzictwo, odłóżcie od niej jako dar ofiarny dla Pana dziesięcinę z tej dziesięciny. **27.** Wasz dar ofiarny będzie wam poczytany za plon z gumna i za plon z tłoczni. **28.** Tak samo też odłóżcie dar ofiarny dla Pana od wszystkich dziesięcin, które pobieracie od synów izraelskich. Dar z tego wydzielony dla Pana oddajcie Aaronowi, kapłanowi. **29.** Ze wszystkich darów wam składanych odłóżcie dar ofiarny wydzielony dla Pana, ze

wszystkiego, co najprzedniejsze, jego poświęconą część. **30.** I powiedz im: Gdy odłożycie z tego to, co najprzedniejsze, to będzie to, co pozostanie, poczytane Lewitom jako plon z gumna i jako plon z łoczni. **31.** Możecie to jeść na każdym miejscu, wy i wasze rodziny, gdyż jest to wasza zapłata za waszą służbę w Namiocie Zgromadzenia, **32.** A gdy złożycie na ofiarę to, co najprzedniejsze, nie ściągniecie na siebie grzechu i nie zbezcześcicie poświęconych darów synów izraelskich, i nie pomrzecie.

Rozdział 19

Przepisy dotyczące oczyszczenia

1. I przemówił Pan do Mojżesza i Aarona tymi słowy: **2.** Taki jest przepis zakonu, nadanego przez Pana w tych słowach: Powiedz do synów izraelskich, niech przywiodą do ciebie jałówkę maści czerwonej, nietkniętą, która nie ma żadnej wady i na której jeszcze nie było jarzma, **3.** I dacie ją Eleazarowi, kapłanowi, on zaś każe ją wyprowadzić poza obóz i zabić w swojej obecności. **4.** Eleazar, kapłan, weźmie nieco krwi jej na palec i pokropi jej krwią siedem razy na wprost w stronę Namiotu Zgromadzenia. **5.** Następnie każe tę jałówkę spalić na swoich oczach, zarówno jej skórę jak i jej mięso, i krew wraz z jej odchodami. **6.** Potem kapłan weźmie drzewo cedrowe, hizop i karmazyn dwakroć farbowany i wrzuci to w środek ognia, w którym płonie ta jałowka. **7.** Kapłan wypierze swoje szaty i wodą obmyje swoje ciało, a potem wejdzie do obozu, lecz kapłan ten będzie nieczysty do wieczora. **8.** Także ten, który ją spalił, wypierze swoje szaty i obmyje wodą swoje ciało, i będzie nieczysty do wieczora. **9.** A człowiek czysty zbierze popiół z tej jałowki iłoży go poza obozem w czystym miejscu, i będzie on przechowywany dla zboru synów izraelskich do wody oczyszczenia. Jest to ofiara za grzech. **10.** A ten, który zebrał popiół z tej jałowki, wypierze swoje szaty i będzie nieczysty do wieczora. Będzie to przepisem wiecznym dla synów izraelskich i obcych przybyszów, mieszkających wśród was. **11.** Kto dotknie jakiegokolwiek zmarłego człowieka, będzie nieczysty przez siedem dni. **12.** Powinien on oczyścić się wodą oczyszczenia trzeciego dnia i siódmego dnia i wtedy będzie czysty. A jeżeli się nie oczyści trzeciego i siódmego dnia, nie będzie czysty. **13.** Każdy, kto dotknie umarłego, to jest człowieka, który umarł, a nie oczyści się, ten skała przybytek Pana. Taki człowiek będzie wytracony z Izraela. Ponieważ nie został skropiony wodą oczyszczenia, jest nieczysty i jego nieczystość pozostaje na stałe na nim. **14.** Takie jest prawo: Gdy ktoś umrze w namiocie, to każdy, kto wchodzi do tego namiotu, i każdy, kto przebywa w tym namiocie, jest nieczysty przez siedem dni. **15.** Każde naczynie otwarte, na którym nie ma pokrywy przymocowanej sznurem, będzie nieczyste. **16.** Także każdy, kto w otwartym polu dotknie zabitego mieczem lub umarłego, lub kości ludzkich, lub grobu, będzie nieczysty przez siedem dni,

O wodzie oczyszczenia

17. Wezmą tedy dla tego nieczystego nieco popiołu z pogorzeliska po ofierze za grzech i naleją nań do naczynia żywej wody. **18.** Człowiek czysty weźmie hizopu, zanurzy go w wodzie i pokropi namiot,

wszystkie naczynia i wszystkie osoby, które tam były oraz tego, który dotknął kości lub zabitego mieczem, lub umarłego, lub grobu, **19.** Ten czysty pokropi nieczystego trzeciego dnia i siódmego dnia i oczyści go dnia siódmego, on zaś wypierze swoje szaty i obmyje się w wodzie, a wieczorem będzie czysty. **20.** Lecz człowiek, który się skałał, a nie oczyścił się, będzie wytracony spośród zboru, gdyż zbezcześcił świątynię Pana, nie został skropiony wodą oczyszczenia i jest nieczysty. **21.** Będzie to dla nich przepisem wiecznym: Ten, który kropi wodą oczyszczenia, wypierze swoje szaty, kto zaś dotyka wody oczyszczenia, będzie nieczysty do wieczora. **22.** Wszystko, czegokolwiek dotknie nieczysty, staje się nieczyste, a osoba dotykająca go będzie nieczysta do wieczora.

Rozdział 20

Woda ze skały w Meriba

1. W pierwszym miesiącu przyszedli synowie izraelscy, cały zbor, na pustynię Syn. Lud zamieszkał w Kadesz. Tam umarła Miriam i tam została pogrzebana. **2.** Lecz zbor nie miał wody; zebrali się więc przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi. **3.** I kłócił się lud z Mojżeszem, mówiąc: Obyśmy to byli pomarli wtedy, gdy nasi bracia pomarli przed Panem! **4.** Dlaczego przywieźliście zgromadzenie Pana na tę pustynię? Czy dlatego, abyśmy tu pomarli, my i nasze bydło? **5.** I dlaczego to wyprowadziliście nas z Egiptu, czy dlatego, aby nas przywieść na to nędzne miejsce, gdzie nie ma zboża, fig, winorośli i jabłek granatu, a zwłaszcza nie ma wody do picia? **6.** Mojżesz i Aaron odeszli sprzed zgromadzenia, skierowali się ku wejściu do Namiotu Zgromadzenia, upadli na swoje twarze i wtedy ukazała się im chwała Pana. **7.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **8.** Weź laskę i zgromadź zbor, ty i Aaron, twój brat. Przemówcie na ich oczach do skały, a ona wypuści z siebie wodę. Wydobędziesz dla nich wodę ze skały i napoisz zbor i ich bydło. **9.** Mojżesz wziął laskę sprzed oblicza Pana, jak mu Pan rozkazał. **10.** Zgromadzili tedy Mojżesz i Aaron zbor przed skałą. I rzekł do nich: Słuchajcie, przekorni! Czy z tej skały wydobędziemy dla was wodę? **11.** I podniósł Mojżesz rękę swoją, i uderzył dwa razy swoją laską o skałę. Wtedy trysnęła obficie woda i napił się zbor oraz ich bydło. **12.** I rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona: Ponieważ mi nie zaufaliście, aby mnie uwielbić na oczach synów izraelskich, dlatego nie wprowadzicie tego zgromadzenia do ziemi, którą im daję. **13.** To są wody Meriba, gdzie kłócili się synowie izraelscy z Panem, a On okazał przez nie swoją świętość.

Edom odmawia Izraelowi przejścia

14. Potem wyprawił Mojżesz z Kadesz posłańców do króla Edomu, żeby mu powiedzieli: Tak mówi twój brat Izrael: Ty znasz całą udrękę, która nas spotkała, **15.** Że ojcowie nasi poszli do Egiptu. Mieszkaliśmy w Egipcie przez długi czas, lecz Egipcjanie gnębili nas i naszych ojców. **16.** Wołaliśmy więc do Pana, a On wysłuchał naszego głosu i zesłał anioła, a ten wyprowadził nas z Egiptu. Teraz jesteśmy w Kadesz, w mieście na granicy twojej ziemi. **17.** Pozwól nam przejść przez twoją ziemię. Nie pójdziemy przez pola

uprawne ani przez winnice i nie będziemy pić wody ze studzien; pójdziemy drogą królewską, nie zboczywszy ni w prawo, ni w lewo, aż przejdziemy przez twoją ziemię. **18.** I odpowiedział mu Edom: Nie wolno wam przejść przez moją ziemię; w przeciwnym razie wystąpimy z mieczem przeciwko tobie. **19.** Synowie izraelscy odpowiedzieli mu: Pójdziemy utartą drogą, a jeżeli już my i nasze stada będziemy pić twoją wodę, to zapłacimy za nią; rzecz to błaha. Chodzi tylko o to, abym pieszo przeszedł. **20.** A ten odpowiedział: Nie przejdiesz! I Edom wyruszył przeciwko niemu z licznym wojskiem dobrze uzbrojonym. **21.** I nie pozwolił Edom synom izraelskim przejść przez swoją ziemię, toteż synowie izraelscy ominęli go.

Śmierć Aarona na górze Hor

22. Potem ruszyli synowie izraelscy z Kadesz i przyszedł cały zbór do góry Hor. **23.** I rzekł Pan do Mojżesza i Aarona pod górą Hor na granicy ziemi edomskiej: **24.** Aaron będzie przyłączony do ludu swego, albowiem nie wejdzie do ziemi, którą dałem synom izraelskim, za to, że sprzeciwiliście się moim słowom u wód Meriba. **25.** Weź Aarona i jego syna Eleazara i wyprowadź ich na górę Hor, **26.** I każ Aaronowi zdjąć jego szaty, i odziej w nie jego syna Eleazara. Aaron zaś tam umrze i będzie przyłączony do ludu swego. **27.** I uczynił Mojżesz tak, jak rozkazał Pan, i wstąpili na górę Hor na oczach całego zboru. **28.** Tam kazał Mojżesz Aaronowi zdjąć jego szaty i odział w nie syna jego Eleazara. I umarł tam Aaron na szczycie góry, Mojżesz zaś i Eleazar zeszli z góry. **29.** A gdy cały zbór zobaczył, że Aaron nie żyje, oplakiwał Aarona cały dom Izraela przez trzydzieści dni.

Rozdział 21

Kananejczycy walczą z Izraelem

1. A gdy król Aradu, Kananejczyk, osiadły w Negebie, usłyszał, że Izrael nadciąga drogą od Atarim, ruszył do boju przeciwko Izraelowi i wziął do niewoli jeńców. **2.** Wtedy Izrael złożył taki ślub Panu: Jeżeli wydasz ten lud w moją rękę, zburzę ich miasta jako obłożone klątwą. **3.** I wysłuchał Pan głosu Izraela, i wydał mu Kananejczyka. Wtedy wytracił ich oraz zburzył ich miasta jako obłożone klątwą i nadał temu miejscu nazwę Chorma.

Jadowite węże

4. Od góry Hor wyruszyli potem ku Morzu Czerwonemu, aby obejść ziemię Edom. Lecz lud zniercierpliwił się w drodze. **5.** I zaczął lud mówić przeciw Bogu i przeciw Mojżeszowi: Po co wyprowadziliście nas z Egiptu, czy po to, abyśmy pomarli na pustyni? Gdyż nie mamy chleba ani wody i zbrzydł nam ten nędzny pokarm. **6.** Wtedy zesłał Pan na lud jadowite węże, które kąsały lud, i wielu z Izraela pomarło. **7.** Przyszedł więc lud do Mojżesza i rzekli: Zgrzeszyliśmy, bo mówiliśmy przeciwko Panu i przeciwko tobie; módl się do Pana, żeby oddalił od nas te węże. I modlił się Mojżesz za lud.

8. I rzekł Pan do Mojżesza: Zrób sobie węża i osadź go na drzewcu. I stanie się, że każdy ukąszony, który spojrzy na niego, będzie żył. **9.** I zrobił Mojżesz miedzianego węża, i osadził go na drzewcu. A jeśli wąż ukąsił człowieka, a ten spojrzał na miedzianego węża, pozostawał przy życiu. **10.** I wyruszyli synowie izraelscy, i rozłożyli się obozem w Obot.

Izraelici omijają Moab

11. Potem wyruszyli z Obot i rozłożyli się obozem w Ijje-Abarim na pustyni, która leży na wschód od Moabu. **12.** A gdy stamtąd ruszyli, rozłożyli się obozem nad potokiem Zered. **13.** Ruszywszy stamtąd, rozłożyli się obozem po drugiej stronie Arnonu, który płynie przez pustynię, a bierze początek w kraju Amorejczyka; gdyż Arnon stanowi granicę moabską między Moabitą a Amorejczykiem. **14.** Dlatego powiedziane jest w Księdze Wojen Pana: Waheb w Sufa i doliny Arnonu, **15.** I łożysko potoków, Które ciągnie się ku osadzie Ar, I przylega do granicy Moabu. **16.** A stamtąd ruszyli do Beer. To jest ta studnia, o której powiedział Pan do Mojżesza: Zgromadź lud, a Ja dam im wody. **17.** Wtedy to Izrael zaśpiewał tę pieśń: Wzbierz studnio, śpiewajcie o niej, **18.** Studnia, którą wykopali książęta, Wydrążyli dostojnicy ludu berłem, swoimi laskami. A z tej pustyni Beer poszli do Mattany, **19.** A z Mattany do Nachaniel, a z Nachaniel do Bamot, **20.** A z Bamot do kotliny, która jest na polach Moabu koło szczytu Pizga, widocznego nad pustynią.

Izrael zwycięża Sychona Amorejczyka

21. Wtedy Izrael wyprawił posłańców do Sychona, króla amorejskiego, aby powiedzieli: **22.** Pozwól mi przejść przez twoją ziemię; nie zboczymy na pola ani do winnic, nie będziemy pić wody ze studzien; pójdziemy drogą królewską, aż przejdziemy przez twoją ziemię. **23.** Lecz Sychon nie pozwolił Izraelowi przejść przez swoją ziemię, przeciwnie, Sychon zgromadził cały swój lud, wyszedł na pustynię przeciwko Izraelowi, dotarł do Jachas i ruszył do boju przeciwko Izraelowi. **24.** Ale Izrael pobił go mieczem i zawładnął jego ziemią od Arnonu do Jabboku, aż do ziemi Ammonitów, gdyż granica Ammonitów była obwarowana. **25.** Izrael zdobył wszystkie te miasta. Potem zamieszkał Izrael we wszystkich miastach amorejskich, w Cheszbonie i we wszystkich okolicznych osiedlach. **26.** Gdyż Cheszbon było stolicą Sychona, króla amorejskiego. Walczył on z poprzednim królem Moabu i zabrał mu całą jego ziemię aż po Arnon. **27.** Dlatego powiadają pieśniarze: Wejdźcie do Cheszbonu, Niech się odbuduje i utwierdzi stolica Sychona, **28.** Gdyż ogień wyszedł z Cheszbonu, Płomień z miasta Sychona, I pochłoniął Ar w Moabie, Wzgórza królujące nad Arnonem. **29.** Biada ci, Moabie, zginąłeś, ludu Kemosza, Twoich synów wydał na tułaczkę A twoje córki w niewolę Króla amorejskiego Sychona, **30.** My ich pokonaliśmy! Zginęło Cheszbon aż po Dibon! Rozpaliliśmy ogień aż do Nofach i aż do Medby. **31.** Izrael osiadł w ziemi amorejskiej.

Izrael zwycięża Oga z Baszanu

32. Następnie Mojżesz wysłał wywiadowców, aby zbadano Jaezer. Zdobyli oni jego okoliczne osiedla i wypędzili Amorejczyka, który tam mieszkał. **33.** Potem zawrócili i poszli drogą ku Baszanowi. Naprzeciw nich wyszedł Og, król Baszanu, z całym swoim ludem, aby stoczyć bitwę pod Edrei. **34.** I rzekł Pan do Mojżesza: Nie bój się go, gdyż wydam go w twoje ręce wraz z całym jego ludem oraz jego ziemią. Uczynisz z nim tak, jak uczyniłeś z Sychonem, królem amorejским, który mieszkał w Cheszbonie. **35.** I pobili go oraz jego synów i cały jego lud, tak iż nie pozostała po nim nawet resztką, i zawładnęli jego ziemią.

Rozdział 22

Balak sprowadza wieszczą Bileama

1. Następnie synowie izraelscy wyruszyli i rozłożyli się obozem na stepach Moabu z tamtej strony Jordanu naprzeciw Jerycha. **2.** Gdy Balak, syn Syppora, widział wszystko, co Izrael uczynił Amorejczykom, **3.** Moabitów ogarnął wielki lęk przed ludem, ponieważ był liczny, i mieli strach przed synami izraelskimi. **4.** I rzekli Moabici do starszych midiańskich: Teraz to mnóstwo pożre wszystko wokoło nas, jak wół pożera trawę na polu. A w tym czasie królem Moabu był Balak, syn Syppora. **5.** Wysłał on posłańców do Bileama, syna Beora, do Petor, które leży nad rzeką, do ziemi swoich współplemieńców, aby go zaprosić i powiedzieć mu: Oto z Egiptu wyszedł lud i przykrył całą ziemię, i mieszka naprzeciw mnie. **6.** Przybądź więc teraz, przeklnij mi ten lud, gdyż jest silniejszy ode mnie; może wtedy zdołam go pobić i wypędzę go z tej ziemi; wiem bowiem, że kogo ty pobłogosławisz, będzie błogosławiony, a kogo przeklniesz, będzie przeklęty. **7.** Poszli więc starsi moabscy i starsi midiańscy, mając zapłatę za wróżbę w swoich rękach, i przyszedli do Bileama, i przemówili do niego słowami Balaka. **8.** On zaś rzekł do nich: Spędźcie tu tę noc, a ja przekażę wam wyrocznię zgodnie z tym, co powie do mnie Pan. I zatrzymali się książęta moabscy u Bileama. **9.** I przyszedł Bóg do Bileama, i rzekł: Cóż to za ludzie są u ciebie? **10.** Bileam odpowiedział Bogu: Balak, syn Syppora, król moabski, przysłał mi wiadomość, **11.** Że oto lud wyszedł z Egiptu i przykrył całą ziemię, więc przyjdź i przeklnij mi go, może wtedy zdołam go zwalczyć i wypędzić. **12.** I rzekł Pan do Bileama: Nie idź z nimi i nie przeklinaj tego ludu, gdyż jest on błogosławiony. **13.** Bileam wstał rano i rzekł do książąt Balaka: Idźcie do ziemi swojej, gdyż Pan nie pozwolił mi pójść z wami. **14.** Wstali tedy książęta moabscy, poszli do Balaka i rzekli: Bileam nie chciał pójść z nami. **15.** Wówczas Balak ponownie posłał książąt w większej jeszcze liczbie i znakomitszych niż tamci. **16.** Przybyli oni do Bileama i rzekli do niego: Tak mówi Balak, syn Syppora: Nie wzbraniaj się przyjść do mnie, **17.** Gdyż uczczę cię bardzo i uczynię wszystko, co mi powiesz. Przyjdź tylko, proszę, i przeklnij mi ten lud. **18.** Bileam odpowiedział sługom Balaka tymi słowy: Nawet gdyby Balak dawał mi swój dom, pełen srebra i złota, to nie mógłbym przestąpić zakazu Pana, mojego Boga, ani w małym, ani w wielkim. **19.** Lecz zatrzymajcie się tutaj także wy przez tę noc, a ja dowiem

się, co Pan znowu do mnie powie. **20.** I przyszedł Bóg do Bileama w nocy, i rzekł do niego: Jeżeli mężowie ci przyszli, aby cię zaprosić, wstań i idź z nimi, lecz czyn tylko to, co Ja ci powiem.

Anioł Pański i oślica Bileama

21. I wstał Bileam rano, osiodłał swoją oślicę i pojechał z książętami moabskimi. **22.** I zapłonął Pan gniewem, że poszedł, a anioł Pański stanął na drodze jako jego przeciwnik; on zaś jechał na swojej oślicy, a z nim dwaj jego słudzy. **23.** Gdy oślica zobaczyła anioła Pańskiego stojącego na drodze z dobytym mieczem w ręku, zboczyła z drogi i poszła w pole, Bileam zaś bił oślicę, aby ją zawrócić na drogę. **24.** Wtedy anioł Pański stanął na ścieżce między winnicami, gdzie był płot z jednej i z drugiej strony. **25.** Gdy oślica, zobaczywszy anioła Pańskiego, przycisnęła się do muru, przygniotła do muru nogę Bileama; a on bił ją znowu. **26.** Anioł Pański zaś poszedł dalej i stanął w miejscu tak ciasnym, że nie było można go wyminąć ani w prawo, ani w lewo. **27.** Gdy oślica zobaczyła anioła Pańskiego, legła pod Bileamem. Wtedy Bileam rozgniewał się i zaczął bić oślicę kijem. **28.** Wówczas Pan otworzył usta oślicy i ona rzekła do Bileama: Co ci zrobiłam, że mnie tak zbiłeś już trzy razy? **29.** Bileam zaś odpowiedział oślicy: Dlatego, że sobie drwiłaś ze mnie; gdybym miał miecz w ręku, zaraz bym cię zabił. **30.** Wtedy oślica rzekła do Bileama: Czyż nie jestem twoją oślicą, na której jeździłeś od dawna i jeździsz aż do dzisiaj? Czym zwykła była czynić ci tak? A on rzekł: Nie. **31.** Wtedy Pan zdjął zasłonę z oczu Bileama i ten zobaczył anioła Pańskiego, stojącego na drodze z dobytym mieczem w ręku. Wówczas pochylił się i upadł na twarz swoją. **32.** I rzekł do niego anioł Pański: Dlaczego zbiłeś już trzy razy swoją oślicę? Przecież to ja wyszedłem jako twój przeciwnik, gdyż droga twoja jest zgubna i wbrew mojej woli. **33.** Oślica mnie widziała i trzy razy przede mną ustępowała; gdyby nie była ustąpiła przede mną, byłbym cię zabił, a ją zachował przy życiu. **34.** Bileam rzekł do anioła Pańskiego: Zgrzeszyłem, gdyż nie wiedziałem, że to ty stałeś naprzeciw mnie na drodze; jeżeli więc to się tobie nie podoba, to gotów jestem zawrócić do siebie. **35.** Wtedy rzekł anioł Pański do Bileama: Idź z tymi mężami, lecz będziesz mówił tylko to, co ja ci powiem. I poszedł Bileam z książętami Balaka.

Bileam i Balak

36. A gdy Balak usłyszał, że Bileam nadchodzi, wyszedł na jego spotkanie do Ir-Moab, położonego na granicy nad Arnonem, na samej granicy kraju. **37.** I rzekł Balak do Bileama: Tyle razy posyłałem już po ciebie, zapraszając cię; dlaczego nie przychodziłeś do mnie? Czy nie potrafię cię uczcić? **38.** A Bileam odpowiedział Balakowi: Wszak przyszedłem teraz do ciebie, lecz czy będę mógł cokolwiek powiedzieć? Będę mówił tylko to słowo, które Bóg włoży w moje usta. **39.** I poszedł Bileam z Balakiem, i przyszli do Kiriath-Chusot. **40.** Balak kazał zarznąć bydło i owce i posłał je do Bileama i do książąt, którzy z nim byli. **41.** A nazajutrz zabrał Balak Bileama i wyprowadził go na Wzgórza Baala, skąd mógł zobaczyć skraj obozowiska ludu.

Rozdział 23 1. I rzekł Bileam do Balaka: Zbuduj mi tutaj siedem ołtarzy i przygotuj mi tutaj siedem cielców i siedem baranów. 2. Balak uczynił, jak Bileam powiedział, i ofiarowali Balak i Bileam na każdym z ołtarzy po cielcu i po baranie. 3. I rzekł Bileam do Balaka: Pozostań przy swoim całopaleniu, a ja pójdę; może Pan wyjdzie na moje spotkanie, a cokolwiek mi objawi, oznajmię ci. I poszedł na niezalesione wzgórze.

Bileam błogosławi Izraela

4. I Bóg raczył się spotkać z Bileamem, ten zaś rzekł do niego: Postawiłem siedem ołtarzy i na każdym ołtarzu ofiarowałem po cielcu i po baranie. 5. Wówczas włożył Pan słowo w usta Bileama i rzekł: Wróć do Balaka i powiedz tak. 6. A gdy powrócił do niego, stał oto jeszcze przy swoim całopaleniu, on i wszyscy książęta moabscy. 7. I wygłosił swoją wyrocznię, mówiąc: Z Aramu sprowadził mnie Balak, Król Moabu, z gór Wschodu: Przyjdź, przeklinaj mi Jakuba, Przyjdź, złorzecz Izraelowi! 8. Jakże mam przeklinać, kogo Bóg nie przeklina? I jak mam złorzeczyć, komu Pan nie złorzeczy? 9. Wszak ze szczytu skał go widzę I z pagórków go oglądam: Oto lud, który mieszka na osobności, I między narody się nie zalicza. 10. Któż policzy Jakuba jak proch licznego, Któż policzy choćby czwartą część Izraela? Niechaj umrze moja dusza śmiercią prawych, Niech mój kres będzie taki jak jego! 11. I rzekł Balak do Bileama: Cóżes mi to uczynił? Sprowadziłem cię, byś przeklinał moich wrogów, a oto ich pobłogosławiłeś! 12. A ten odpowiedział: Czy nie tego mam pilnować, aby mówić to, co Pan włożył w moje usta? 13. Wtedy Balak rzekł do niego: Chodź, proszę, ze mną na inne miejsce, skąd go ujrzysz. Stąd widzisz tylko skraj jego obozowiska i całego nie widzisz. Stamtąd mi go przeklnij! 14. I wziął go z sobą na Pole Czatujących, na szczyt góry Pizga. Tam zbudował siedem ołtarzy i ofiarował na każdym ołtarzu po cielcu i po baranie. 15. Potem Bileam rzekł do Balaka: Pozostań tutaj przy swoim całopaleniu, ja zaś pójdę tam na spotkanie Pana. 16. Pan raczył się spotkać z Bileamem, włożył słowo w jego usta i rzekł: Wróć do Balaka i powiedz tak! 17. A gdy przyszedł do niego, stał oto jeszcze przy swoim całopaleniu, a z nim książęta moabscy. I rzekł do niego Balak: Co powiedział Pan? 18. I wygłosił swoją wyrocznię, mówiąc: Powstań, Balaku, i słuchaj, Nakłoń ku mnie swoich uszu, synu Syppora! 19. Bóg nie jest człowiekiem, aby nie dotrzymał słowa Ani synem człowieczym, aby żałował. Czy On powiada, a nie czyni, I mówi, a nie spełnia? 20. Oto nakazano mi błogosławić, On pobłogosławił, ja tego nie odmienię. 21. W Jakubie nie dopatrzyłem się niczego zdrożnego Nie widziałem obłudy w Izraelu. Pan, jego Bóg, jest z nim, Wykrzykują na cześć jego jako króla. 22. Bóg, który ich wyprowadził z Egiptu, Jest dla nich rogami bawołu. 23. Gdyż zakłęcie nie ma mocy nad Jakubem Ani czary nad Izraelem; Już teraz powiedzą o Jakubie i Izraelu, Czego dokonał Bóg. 24. Oto lud! Jak lwica powstaje, Jak lew się podnosi! Nie spocznie, aż pożre zdobycz I krwi pobitych się napije. 25. I rzekł Balak do Bileama: Skoro go już nie przeklinałeś, to go przynajmniej nie błogosław! 26. W odpowiedzi rzekł Bileam do Balaka: Czy nie powiedziałem ci, że będę czynił wszystko, co Pan nakaże? 27. I rzekł Balak do Bileama: Chodź, proszę,

wemę cię z sobą na inne miejsce; może spodoba się Bogu i stamtąd mi go przeklniesz. **28.** I wziął Balak Bileama z sobą na szczyt Peor, który jest widoczny nad pustynią. **29.** I rzekł Bileam do Balaka: Zbuduj mi tutaj siedem ołtarzy i przygotuj mi tutaj siedem cielców i siedem baranów. **30.** A Balak uczynił, jak rzekł Bileam, i ofiarował na każdym ołtarzu po cielcu i baranie.

Rozdział 241. Gdy tedy Bileam widział, że Panu podoba się to, iż błogosławi Izraela, nie poszedł jak poprzednio szukać wyroczeni, lecz zwrócił swoją twarz ku pustyni, **2.** A podniósłszy swoje oczy, ujrzał Izraela rozłożonego według swoich plemion. Wtedy ogarnął go duch Boży **3.** I wygłosił swoje proroctwo, mówiąc: Słowo Bileama, syna Beora, Słowo męża o otwartym oku. **4.** Słowo tego, który słyszy słowa Boga, Który ogląda widzenie Wszechmocnego, Który pada, lecz z otwartymi oczyma. **5.** Jakże piękne są twoje namioty, Jakubie, Twoje siedziby, Izraelu! **6.** Jak doliny potoków się ciągną, Jak ogrody nad strumieniami, Jak aloesy, które zasadził Pan, Jak cedry nad wodami. **7.** Z jego wiader wylewa się woda, A jego zasiew ma wilgoć obfitą. Król jego przewyższy Agaga, Królestwo jego będzie wyniesione. **8.** Bóg, który go wyprowadził z Egiptu, Jest dla niego jak rogi bawołu, Pożera narody, które go uciskają, Kości ich gruchocze, Strzałami swymi przebija. **9.** Przyczał się, położył się jak lwica, Jak lew; któż go spłoszy? Błogosławieni są, którzy cię błogosławiają, A przekłēci, którzy cię przeklinają.

Proroctwo Bileama

10. Wtedy Balak rozgniewał się na Bileama i uderzył w swoje dłonie. I rzekł Balak do Bileama: Zaprosiłem cię, abyś przeklinał moich wrogów, a ty ich pobłogosławiłeś już po raz trzeci. **11.** Uchodź czym prędzej do swego kraju. Obiecałem bardzo cię uczcić, lecz oto Pan pozbawił cię czci. **12.** Rzekł więc Bileam do Balaka: Czyż nie zapowiedziałem już twoim posłańcom, których do mnie przysłałeś: **13.** Nawet gdyby Balak dał mi swój dom pełen srebra i złota, to nie mógłbym przestąpić rozkazu Pańskiego, by zrobić coś dobrego czy złego z własnej woli; będę mówił tylko to, co powie Pan. **14.** Teraz oto ja idę do mego ludu, lecz chodź i ty, a powiem ci, co ten lud uczyni twemu ludowi w przyszłości. **15.** I wygłosił swoje proroctwa, mówiąc: Słowo Bileama, syna Beora, Słowo męża o otwartym oku, **16.** Słowo tego, który słyszy słowa Boga, Który zna myśli Najwyższego, Który ogląda widzenie Wszechmocnego, Który pada, lecz z otwartymi oczyma. **17.** Widzę go, lecz nie teraz, Oglądam go, lecz nie z bliska. Wезде gwiazda z Jakuba, Powstanie berło z Izraela, I roztrzaska skronie Moabu, Ciemię wszystkich synów Seta. **18.** Edom stanie się jego dziedzictwem, Seir będzie dziedzictwem swoich wrogów, Izrael zaś nabierze mocy. **19.** Władca wywodzić się będzie z Jakuba, Wygubi resztki z miasta. **20.** Potem ujrzał Amalekitów i wygłosił swoje proroctwo: Amalek był pierwszym z narodów, Lecz jego końcem zagłada. **21.** Potem ujrzał Kenitów i wygłosił swoje proroctwo: Mocna jest twoja siedziba, Na skale założone twoje gniazdo, **22.** A jednak Kain będzie spustoszony: Rychło Aszszur weźmie cię w niewolę. **23.** Potem wygłosił swoje proroctwo, mówiąc: Biada! Kto żyw zostanie, gdy Bóg to uczyni?

24. Okręty przybędą od strony Kittim I upokorzą Aszszura, upokorzą Ebera. Lecz i on będzie spustoszony. **25.** Potem wstał Bileam i wyruszył w drogę, i wrócił do swojej ojczyzny. Balak także poszedł swoją drogą.

Rozdział 25

Izrael oddaje cześć Baalowi Peorowi

1. Gdy Izrael osiadł w Szittim, zaczął lud uprawiać nierząd z Moabitkami. **2.** Zapraszały one lud na rzeźne ofiary swoich bogów, a lud jadł i oddawał pokłony ich bogom. **3.** Izrael sprzęgnął się z Baalem Peor. Wtedy Pan rozgniewał się na Izraela, **4.** I rzekł Pan do Mojżesza: Zbierz wszystkich naczelników ludu i wbij ich na pal przed Panem w słońcu, a odwróci się płomienny gniew Pana od Izraela. **5.** I rzekł Mojżesz do sędziów izraelskich: Niech każdy zabije ze swojej grupy tych mężów, którzy się sprzęgli z Baalem Peorem. **6.** A oto przyszedł pewien mąż z synów izraelskich i przyprowadził do swoich braci Midianitkę na oczach Mojżesza i na oczach całego zboru synów izraelskich, ci zaś płakali u wejścia do Namiotu Zgromadzenia. **7.** Gdy to zobaczył Pinechas, syn Eleazara, syna Aarona, kapłana, wstał i wyszedł ze zboru, wziął do ręki włócznię **8.** I poszedł za tym mężem izraelskim do namiotu, i przebił oboje, tego męża izraelskiego i ową kobietę przez jej podbrzusze. Wtedy została odwrócona klęska od synów izraelskich. **9.** A tych, którzy od tej klęski poginęli, było dwadzieścia cztery tysiące. **10.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **11.** Pinechas, syn Eleazara, syna Aarona, kapłana, odwrócił moją zapalczywość od synów izraelskich przez to, że okazał wśród nich gorliwość o mnie, tak iż nie wytępiłem synów izraelskich w zapalczywości mojej. **12.** Powiedz przeto: Oto zawieram z nim przymierze pokoju; **13.** Będzie ono dla niego i dla jego potomków po nim przymierzem wiecznego kapłaństwa za to, że okazał gorliwość o swego Boga i dokonał prześlągania za synów izraelskich. **14.** A ów zabity mąż izraelski, który poniósł śmierć wraz z Midianitką, nazywał się Zymri, syn Salu, księcia jednego z rodów z plemienia Symeona; **15.** Zabita zaś kobieta, Midianitka, nazywała się Kozbi, córka Sura, naczelnika rodu jednego ze szczepów w Midianie. **16.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **17.** Odnóście się wrogo do Midianitów i bijcie ich, **18.** Gdyż oni odnoszą się wrogo do was przez swoje knowania, które uknuli przeciwko wam przez Peora i przez Kozbę, córkę księcia midiańskiego, ich siostrę, która została zabita w dniu klęski wywołanej sprawą Peora.

Rozdział 26

Spis ludu izraelskiego w Moabie

1. A po tej klęsce rzekł Pan do Mojżesza i do Eleazara, syna Aarona, kapłana, mówiąc: **2.** Sporządź spis całego zboru synów izraelskich od dwudziestego roku wzwyż według ich rodów, wszystkich zdolnych do służby wojskowej w Izraelu. **3.** Mojżesz wraz z Eleazarem, kapłanem, przemówili do nich na stepach moabskich nad Jordanem naprzeciw Jerycha, **4.** Mówiąc: Sporządźcie spis od dwudziestego roku życia

wzwyż - jak Pan rozkazał Mojżeszowi. A oto synowie izraelscy, którzy wyszli z ziemi egipskiej: **5.** Ruben, pierworodny Izraela. Synowie Rubena to: Chanoch, od którego wywodzi się rodzina Chanochitów; Palu, od którego wywodzi się rodzina Paluitów; **6.** Od Chesrona wywodzi się rodzina Chesronitów; od Karmiego wywodzi się rodzina Karmitów. **7.** To są rodziny Rubenitów. A było ich objętych spisem czterdzieści trzy tysiące siedemset trzydzieści. **8.** Syn Palu to Eliab, **9.** A synowie Eliaba to Nemuel, Datan i Abiram. Ten to Datan i Abiram, powołani przez zbór, zbuntowali się przeciwko Mojżeszowi i Aaronowi w zastępie Koracha, gdy ci zbuntowali się przeciwko Panu. **10.** I rozwarła ziemia swoją czeluść, i pochłonęła ich wraz z Korachem, podczas gdy zastęp Koracha zginął od ognia, który strawił dwustu pięćdziesięciu mężów. I stali się oni przestrogą. **11.** Lecz synowie Koracha nie zginęli. **12.** Synowie Symeona według swoich rodzin to: Od Nemuela wywodzi się rodzina Nemuelitów, od Jamina wywodzi się rodzina Jaminitów, od Jachina wywodzi się rodzina Jachinitów; **13.** Od Zeracha wywodzi się rodzina Zerachitów, od Szaula wywodzi się rodzina Szaulitów. **14.** To są rodziny Symeonitów. A było ich dwadzieścia dwa tysiące dwieście. **15.** Synowie Gada według swoich rodzin to: Od Sefona wywodzi się rodzina Sefonitów, od Chaggiego wywodzi się rodzina Chaggitów; od Szuniego wywodzi się rodzina Szuniitów; **16.** Od Ozniego wywodzi się rodzina Ozniitów; od Eriego wywodzi się rodzina Eriitów; **17.** Od Aroda wywodzi się rodzina Arodytów; od Areliego wywodzi się rodzina Areliitów. **18.** To są rodziny synów Gada objętych spisem. A było ich czterdzieści tysięcy pięćset. **19.** Synami Judy byli Er i Onan. Er i Onan zmarli jeszcze w ziemi kanaanejskiej. **20.** Synowie Judy według swoich rodzin to: Od Szeli wywodzi się rodzina Szelanitów; od Peresa wywodzi się rodzina Peresytów; od Zeracha wywodzi się rodzina Zerachitów. **21.** Synami Peresa byli: Od Chesrona wywodzi się rodzina Chesronitów, od Chamula wywodzi się rodzina Chamulitów. **22.** To są rodziny synów Judy objętych spisem. A było ich siedemdziesiąt sześć tysięcy pięćset. **23.** Synami Issachara według swoich rodzin byli: Od Tolego wywodzi się rodzina Tolaitów; od Puwwy wywodzi się rodzina Puwwitów; **24.** Od Jaszuba wywodzi się rodzina Jaszubitów; od Szimrona wywodzi się rodzina Szimronitów. **25.** To są rodziny synów Issachara objętych spisem. A było ich sześćdziesiąt cztery tysiące trzysta. **26.** Synami Zebulona według swoich rodzin byli: Od Sereda wywodzi się rodzina Seredytów; od Elona wywodzi się rodzina Elonitów; od Jachleela wywodzi się rodzina Jachleelitów. **27.** To są rodziny synów Zebulona objętych spisem. A było ich sześćdziesiąt tysięcy pięćset. **28.** Synami Józefa według swoich rodzin byli: Manasses i Efraim. **29.** Synowie Manasses to: Od Machira wywodzi się rodzina Machiryków; Machir zaś zrodził Gileada. Od Gileada wywodzi się rodzina Gileadytów. **30.** Synami Gileada są: Od Jezera wywodzi się rodzina Jezerytów, od Cheleka wywodzi się rodzina Chelekitów, **31.** Od Asriela wywodzi się rodzina Asrielitów, od Szechema wywodzi się rodzina Szechemitów, **32.** Od Szemidy wywodzi się rodzina Szemidaitów, od Chefera wywodzi się rodzina Cheferytów. **33.** Selofchad, syn Chefera, nie miał synów, lecz tylko córki, a imiona córek Selofchada to: Machla, Noa, Chogla, Milka i Tirsza. **34.** To są rodziny Manasses. A było ich objętych spisem pięćdziesiąt dwa tysiące siedemset. **35.** To są rodziny

synów Efraima: Od Szutelacha wywodzi się rodzina Szutelachitów, od Bechera wywodzi się rodzina Becherytów, od Tachana wywodzi się rodzina Tachanitów. **36.** A synowie Szutelacha to: Od Erana wywodzi się rodzina Eranitów. **37.** To są rodziny synów Efraima objętych spisem. A było ich trzydzieści dwa tysiące pięćset. To byli synowie Józefa według swoich rodzin. **38.** Synami Beniamina według swoich rodzin są: Od Beli wywodzi się rodzina Belaitów, od Aszabela wywodzi się rodzina Aszabelitów, od Achirama wywodzi się rodzina Achiramitów. **39.** Od Szefufama wywodzi się rodzina Szufamitów, od Chufama wywodzi się rodzina Chufamitów. **40.** Synami Beli byli Ard i Naaman: Od Arda wywodzi się rodzina Ardytów, od Naamana wywodzi się rodzina Naamanitów. **41.** To są synowie Beniamina według swoich rodzin. A było ich objętych spisem czterdzieści pięć tysięcy sześćset. **42.** To zaś są synowie Dana według swoich rodzin: Od Szuchama wywodzi się rodzina Szuchamitów. To są rody synów Dana według ich rodzin. **43.** Wszystkich rodzin Szuchamitów objętych spisem było sześćdziesiąt cztery tysiące czterysta. **44.** Synowie Aszera według swoich rodzin to: Od Jimny wywodzi się rodzina Jimnitów, od Jiszwy wywodzi się rodzina Jiszwitów, od Berii wywodzi się rodzina Beriaitów. **45.** Beriaici to: Od Chebera wywodzi się rodzina Cheberytów, od Malkiela wywodzi się rodzina Malkielitów. **46.** A córka Aszera nazywała się Sarach. **47.** To są rodziny synów Aszera objętych spisem. A było ich pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta. **48.** Synowie Naftaliego według swoich rodzin to: Od Jachseela wywodzi się rodzina Jachseelitów, od Guniego wywodzi się rodzina Guniitów, **49.** Od Jesera wywodzi się rodzina Jeserytów, od Szillema wywodzi się rodzina Szillemitów. **50.** To są rodziny Naftaliego, według swoich rodzin objętych spisem. A było ich czterdzieści pięć tysięcy czterysta. **51.** Objętych spisem synów izraelskich było sześćset jeden tysięcy siedemset trzydzieści. **52.** I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **53.** Między tych podzielona zostanie ziemia w dziedziczne posiadanie według liczby imion. **54.** Liczniejszemu powiększysz jego dziedzictwo, mniej licznemu zmniejszysz jego dziedzictwo. Każdemu będzie dane jego dziedzictwo według liczby objętych spisem. **55.** Jednakże ziemia będzie przydzielona przez losowanie; dziedzictwo otrzymają według imion plemion swoich ojców. **56.** Zgodnie z losem zostanie przydzielone jego dziedzictwo pomiędzy liczniejszego i mniej licznego. **57.** A oto są objęci spisem Lewici według swoich rodzin: Od Gerszona wywodzi się rodzina Gerszonitów, od Kehata wywodzi się rodzina Kehatytów, od Merariego wywodzi się rodzina Merarytów. **58.** To są rodziny Lewiego: rodzina Libnitów, rodzina Chebronitów, rodzina Machlitów, rodzina Muszitów, rodzina Korachitów. Kehat zaś zrodził Amrama. **59.** Żona Amrama nazywała się Jochebed, córka Lewiego, która urodziła się Lewiemu w Egipcie. Urodziła ona Amramowi Aarona i Mojżesza oraz ich siostrę Miriam. **60.** Aaronowi zaś urodzili się Nadab i Abihu, Eleazar i Itamar. **61.** Lecz Nadab i Abihu zginęli, gdy złożyli Panu w ofierze obcy ogień. **62.** A było ich objętych spisem dwadzieścia trzy tysiące, wszystkich mężczyzn od jednego miesiąca życia wzwyż. Nie zostali oni bowiem objęci spisem razem z innymi synami izraelskimi, gdyż nie dano im dziedzicznego działu pośród synów izraelskich. **63.** To są objęci spisem przez Mojżesza i Eleazara, kapłana, którzy sporządzili spis synów izraelskich na stepach Moabu

nad Jordanem, naprzeciw Jerycha. **64.** Wśród nich nie było ani jednego z objętych spisem przez Mojżesza i Aarona, kapłana, którzy sporządzili spis synów izraelskich na pustyni Synaj, **65.** Gdyż Pan powiedział o nich, że umrą na pustyni. I nie ostał się nikt z nich oprócz Kaleba, syna Jefunnego i Jozuego, syna Nuna.

Rozdział 27

Prośba córek Selofchada

1. Wtedy przyszły córki Selofchada, syna Chefera, syna Gileada, syna Machira, syna Manassesa, z rodziny Manassesa, syna Józefa - a córki jego nazywały się: Machla, Noa, Chogla, Milka i Tirsa, **2.** I stanęły przed Mojżeszem, przed Eleazarem, kapłanem, przed książętami i przed całym zbozem u wejścia do Namiotu Zgromadzenia, i rzekły: **3.** Ojciec nasz umarł na pustyni; lecz nie należał on do zastępu tych, którzy się zbuntowali przeciwko Panu w zastępie Koracha. Umarł on za swój własny grzech, a nie miał synów. **4.** Dlaczego imię naszego ojca, który nie miał syna, ma zniknąć spośród jego rodziny? Daj nam posiadłość wśród braci naszego ojca. **5.** Mojżesz przedłożył ich sprawę Panu, **6.** A Pan rzekł do Mojżesza: **7.** Słusznie mówią córki Selofchada. Daj im posiadłość dziedziczną wśród braci ich ojca i przenieś na nie dziedzictwo ich ojca. **8.** Do synów izraelskich zaś przemów tak: Jeżeli umrze ktoś, a nie pozostawi po sobie syna, to przenieście jego dziedzictwo na jego córkę. **9.** A jeżeli nie ma córki, dajcie jego dziedzictwo jego braciom. **10.** A jeżeli nie ma braci, dajcie jego dziedzictwo braciom jego ojca. **11.** A jeżeli jego ojciec nie ma braci, dajcie jego dziedzictwo najbliższemu krewnemu z jego rodziny, aby objął je w posiadanie. I będzie to dla synów izraelskich przepisem prawnym, jak Pan rozkazał Mojżeszowi.

Mojżesz wyznacza Jozuego swoim następcą

12. I rzekł Pan do Mojżesza: Wejdź na tę oto górę Abarim i zobacz ziemię, którą dam synom izraelskim. **13.** A gdy ją obejrzysz, zostaniesz także i ty przyłączony do swojego ludu, jak został przyłączony twój brat Aaron, **14.** Za to, że podczas waśni ludu ze mną sprzeciwialiście się rozkazowi mojemu na pustyni Syn, aby mnie uwielbić na ich oczach przez dostarczenie im wody. To są wody Meriba w Kadesz na pustyni Syn. **15.** I przemówił Mojżesz do Pana tymi słowami: **16.** Niechaj Pan, Bóg duchów wszelkiego ciała, wyznaczy męża, który by przewodził zborowi, **17.** Który by siedł na ich czele i chodził przed nimi, który by ich wyprowadzał i przyprowadzał, aby zbór Pana nie był jak owce, które nie mają pasterza. **18.** I rzekł Pan do Mojżesza: Weź Jozuego, syna Nuna, męża obdarzonego duchem, i połóż na nim swoją rękę. **19.** I postaw go przed Eleazarem, kapłanem, i przed całym zbozem, i na ich oczach ustanów go wodzem, **20.** Złóż na niego część swojego dostojenstwa, aby mu byli posłuszni wszyscy w zborze synów izraelskich. **21.** Lecz przed Eleazara, kapłana, on przychodzić będzie, a ten będzie pytał dla niego Pana o wyrok urim. Na jego słowo będą wychodzić i na jego słowo wchodzić, on a z nim wszyscy synowie

izraelscy i cały zbór. **22.** I uczynił Mojżesz, jak mu rozkazał Pan: Wziął Jozuego i kazał mu stanąć przed Eleazarem, kapłanem, i przed całym zbozem, **23.** I położył na nim swoją rękę, i ustanowił go wodzem, jak Pan powiedział przez Mojżesza.

Rozdział 28

Ofiary codzienne

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **2.** Rozkaż synom izraelskim i powiedz im: Przestrzegajcie składania mi w oznaczonym czasie mojej ofiary, mojego chleba na ofiarę ogniową dla mnie, woni przyjemnej dla mnie. **3.** I powiedz im: To jest ofiara ogniowa, którą będziecie składać dla Pana: dwoje rocznych jagniąt bez skazy codziennie jako stałą ofiarę całopalną. **4.** Jedno jagnię przyrządzisz rano, drugie jagnię przyrządzisz wieczorem, **5.** Wraz z jedną dziesiątą efy przedniej mąki na ofiarę z pokarmów, zaczynionej jedną czwartą hinu oliwy wytłoczonej z oliwek. **6.** Jest to stała ofiara całopalna złożona już ongiś na górze Synaj jako woń przyjemna ofiary ogniowej dla Pana. **7.** Jej ofiarą z płynów jest jedna czwarta hinu na jedno jagnię. Ofiarę z płynów wylej w miejscu świętym z mocnego napoju dla Pana. **8.** Drugie jagnię przyrządzisz wieczorem z taką samą ofiarą z pokarmów jak rano i z taką samą ofiarą z płynów. Przyrządzisz je jako ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana.

Ofiary w sabat i w pierwszy dzień miesiąca

9. W dzień sabatu zaś dwoje jagniąt rocznych bez skazy oraz dwie dziesiąte efy przedniej mąki na ofiarę z pokarmów, zaczynionej oliwą, wraz z jej ofiarą z płynów. **10.** Jest to ofiara całopalna sabatu składana w każdy sabat oprócz całopalenia stałego wraz z jego ofiarą z płynów. **11.** W każdy pierwszy dzień każdego waszego miesiąca złożycie Panu na ofiarę całopalną dwa cielce, jednego barana i siedem rocznych jagniąt bez skazy **12.** Oraz na ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na jednego cielca, a dwie dziesiąte przedniej mąki zaczynionej oliwą jako ofiarę z pokarmów na jednego barana, **13.** I po jednej dziesiątej efy przedniej mąki zaczynionej oliwą jako ofiarę z pokarmów na każde jagnię. Całopalenie to jest ofiarą ogniową, wonią przyjemną dla Pana. **14.** Ich ofiarami z płynów zaś będzie pół hinu wina na każdego cielca, jedna trzecia hinu na każdego barana, a jedna czwarta hinu na każde jagnię. Takie będzie comiesięczne całopalenie przez wszystkie miesiące roku. **15.** Jednego kozła przyrządzisz na ofiarę za grzech dla Pana oprócz stałej ofiary całopalnej oraz jej ofiary z płynów.

Ofiary w określone święta

16. A w miesiącu pierwszym, czternastego dnia miesiąca jest Pascha Pańska. **17.** Piętnastego dnia zaś tegoż miesiąca jest uroczyste święto. Przez siedem dni jeść się będzie praśniki. **18.** W pierwszym dniu jest uroczyście ogłoszone święto. Nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy. **19.** Złożycie wtedy Panu na ogniowe ofiary całopalne dwa cielce, jednego barana i siedem rocznych jagniąt. Mają one być

bez skazy. **20.** Przy nich na ofiarę z pokarmów złożycie trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca i dwie dziesiąte na barana; **21.** Po jednej dziesiątej zaś złożysz na każde jagnię z tych siedmiu jagniąt **22.** Oraz jednego kozła za grzech, aby dokonać za was przebłagania. **23.** To wszystko będziecie składać oprócz porannej ofiary całopalnej, będącej stałą ofiarą całopalną. **24.** Te same ofiary będziecie składać co dzień przez siedem dni. Jest to pokarm ofiary ogniowej, woń przyjemna dla Pana. Będzie się to składać oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów. **25.** Siódmego dnia zaś będziecie mieli uroczyscie ogłoszone święto. Nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy. **26.** A w dniu pierwszych zbiorów, gdy będziecie składać Panu nową ofiarę z pokarmów, w wasze Święto Tygodnia, będziecie mieli uroczyscie ogłoszone święto i nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy. **27.** Złożycie na ofiarę całopalną, woń przyjemną dla Pana, dwa cielce, jednego barana, siedem rocznych jagniąt, **28.** A na ich ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na każdego cielca, dwie dziesiąte na każdego barana, **29.** A po jednej dziesiątej na każde jagnię z siedmiu jagniąt, **30.** Jednego kozła, aby dokonać za was przebłagania. **31.** Będziecie to składać oprócz stałej ofiary całopalnej oraz jej ofiary z pokarmów. Mają być u was bez skazy wraz z ich ofiarami z płynów.

Rozdział 29

Dalsze szczegóły o ofiarach świątecznych

1. W siódmym miesiącu, pierwszego dnia miesiąca, będziecie mieli uroczyscie ogłoszone święto; nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy, będzie to dla was dzień radości przy dźwięku trąb. **2.** I złożycie na ofiarę całopalną, jako woń przyjemną dla Pana, jednego cielca, jednego barana, siedem rocznych jagniąt bez skazy, **3.** A na ich ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca, dwie dziesiąte efy na barana **4.** I jedną dziesiątą na każde jagnię z siedmiu jagniąt, **5.** I jednego kozła jako ofiarę za grzech, aby dokonać za was przebłagania, **6.** Oprócz comiesięcznej ofiary całopalnej i jej ofiary z pokarmów oraz oprócz stałej ofiary całopalnej z jej ofiarą z pokarmów i jej ofiarą z płynów zgodnie z dotyczącym ich przepisem jako woń przyjemną ofiary ogniowej dla Pana. **7.** W dziesiątym zaś dniu tego siódmego miesiąca będziecie mieli uroczyscie ogłoszone święto i będziecie pościć. Nie będziecie wykonywać żadnej pracy. **8.** I złożycie na ofiarę całopalną, woń przyjemną dla Pana, jednego cielca, jednego barana, siedem rocznych jagniąt, a mają być u was bez skazy. **9.** A na ich ofiarę z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na cielca, dwie dziesiąte efy na jednego barana, **10.** Po jednej dziesiątej na każde jagnię z tych siedmiu jagniąt, **11.** I jednego kozła jako ofiarę za grzech oprócz ofiary przebłagalnej za grzech i oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z ich ofiarą z pokarmów i ich ofiarami z płynów. **12.** A piętnastego dnia siódmego miesiąca będziecie mieli uroczyscie ogłoszone święto. Nie będziecie wykonywać żadnej pracy. Będziecie obchodzić święto Pana przez siedem dni. **13.** Złożycie na całopalną ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana, trzynaście cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt; mają one być bez skazy. **14.** Do tego złożycie na ich ofiarę

z pokarmów trzy dziesiąte efy przedniej maki zaczynionej oliwą na każdego cielca z tych trzynastu cielców, dwie dziesiąte efy na każdego barana z tych dwóch baranów **15**. I po jednej dziesiątej efy na każde jagnię z tych czternastu jagniąt **16**. Oraz jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i z płynów. **17**. A drugiego dnia ofiarujecie dwanaście cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **18**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **19**. Jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarami z płynów. **20**. A trzeciego dnia ofiarujecie jedenaście cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **21**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **22**. I jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarami z płynów. **23**. A czwartego dnia ofiarujecie dziesięć cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **24**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **25**. I jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarą z płynów. **26**. A piątego dnia ofiarujecie dziewięć cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **27**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ich ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **28**. I jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarą z płynów. **29**. A szóstego dnia ofiarujecie osiem cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **30**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ich ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **31**. I jednego kozła na ofiarę za grzech, oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarami z płynów. **32**. A siódmego dnia ofiarujecie siedem cielców, dwa barany, czternaście rocznych jagniąt bez skazy **33**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ofiary z płynów do cielców, do baranów i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **34**. I jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej wraz z jej ofiarą z pokarmów i ofiarami z płynów. **35**. Ósmego dnia będziecie mieli uroczyste święto. Nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy. **36**. Złożycie na ogniową ofiarę całopalną, woń przyjemną dla Pana, jednego cielca, jednego barana, siedem rocznych jagniąt bez skazy **37**. Oraz ich ofiarę z pokarmów i ich ofiary z płynów do cielca, do barana i do jagniąt zgodnie z ich liczbą według przepisu, **38**. I jednego kozła na ofiarę za grzech oprócz stałej ofiary całopalnej oraz jej ofiary z pokarmów i z płynów. **39**. To ofiarować będziecie Panu podczas waszych świąt oprócz waszych ofiar ślubowanych i dobrowolnych na wasze ofiary całopalne i na ofiary z pokarmów, na ofiary z płynów i na ofiary pojednania.

Rozdział 301. I powiedział Mojżesz synom izraelskim wszystko, co mu rozkazał Pan.

Przepisy o ślubach

2. Do naczelników plemion izraelskich przemówił Mojżesz tymi słowy: Oto, co Pan rozkazał! 3. Jeżeli mężczyzna złoży Panu ślub albo przysięgę, zobowiązując się do wstrzemięźliwości, to niech nie łamie swego słowa, lecz wykona wszystko, co wychodzi z jego ust. 4. Jeżeli jednak kobieta złoży ślub Panu i zobowiąże się do wstrzemięźliwości jeszcze w domu swego ojca w swojej młodości, 5. To gdy jej ojciec słyszał jej ślub i zobowiązanie, którym zobowiązała się do wstrzemięźliwości, a nie odezwał się do niej, ważne będą wszystkie jej śluby i wszelkie zobowiązanie do wstrzemięźliwości, które na się wzięła. 6. Lecz jeżeli jej ojciec sprzeciwi się jej w dniu, kiedy usłyszał o wszystkich jej ślubach i zobowiązaniach, którymi zobowiązała się do wstrzemięźliwości, to nie będą one ważne. Pan jej odpuści, gdyż jej ojciec się jej sprzeciwił. 7. A jeżeli wyjdzie za męża, a będzie jeszcze związana swoimi ślubami lub wypowiedzią swych ust, którą się zobowiązała do wstrzemięźliwości, 8. A jej mąż usłyszał o tym, lecz nie odezwał się do niej wtedy, gdy o tym usłyszał, to śluby jej są ważne i ważne jej zobowiązania, którymi zobowiązała się do wstrzemięźliwości. 9. Jeżeli jednak jej mąż sprzeciwi się jej w dniu, gdy usłyszy o tym, to unieważnia jej ślub, który na niej ciąży, i wypowiedź jej ust, którą się zobowiązała do wstrzemięźliwości, a Pan jej odpuści. 10. Każdy ślub wdowy lub rozwiedzionej, którym się związała, będzie dla niej ważny. 11. Jeżeli jednak w domu swego męża złożyła ślub lub zobowiązała się przysięgą do wstrzemięźliwości, 12. A jej mąż usłyszy o tym, lecz nie odezwie się do niej i jej się nie sprzeciwi, to ważne będą wszystkie jej śluby i wszystkie zobowiązania, którymi zobowiązała się do wstrzemięźliwości. 13. Jeżeli jednak mąż unieważni je w dniu, kiedy o nich usłyszy, to wtedy wszystko, co wyszło z jej ust, więc jej śluby i zobowiązania do wstrzemięźliwości, nie będą ważne. Mąż je unieważnił, a Pan jej odpuści. 14. Każdy ślub i każdą przysięgę wstrzemięźliwości złożoną w celu umartwienia się może jej mąż zatwierdzić i może unieważnić. 15. Lecz jeżeli jej mąż milczy o tej sprawie do następnego dnia, to uznaje za ważne wszystkie jej śluby i wszystkie jej zobowiązania do wstrzemięźliwości, które na niej ciąży; zatwierdził je, ponieważ nie odezwał się do niej w dniu, gdy o tym usłyszał. 16. Jeżeli chciałby je unieważnić dopiero w jakiś czas po tym, gdy o nich usłyszał, to poniesie jej winę. 17. To są przepisy, które nadał Pan Mojżeszowi, dotyczące spraw między mężem a jego żoną, między ojcem a jego córką jeszcze niezamężną, gdy w swojej młodości przebywała w domu swego ojca.

Rozdział 31

Zemsta na Midianitach

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: 2. Zemścij się za krzywdę synów izraelskich na Midianitach; potem będziesz przyłączony do ludu swojego. 3. Wtedy Mojżesz przemówił do ludu tymi słowy: Przygotujcie spośród siebie zbrojny hufiec mężów do boju, aby ruszyli przeciwko Midianitom

i wykonali na nich zemstę Pana. **4.** Wyprawcie do boju po jednym tysiącu na plemię ze wszystkich plemion izraelskich. **5.** Wydzielono więc z tysięcy izraelskich po tysiącu na plemię, dwanaście tysięcy gotowych do boju. **6.** I wyprawił ich Mojżesz po tysiącu na plemię do boju, wraz z Pinechasem, synem Eleazara, kapłana, mającym przy sobie święte naczynia i surmy bojowe. **7.** Wyruszyli tedy do boju z Midianitami, tak jak Pan rozkazał Mojżeszowi, i pozabijali wszystkich mężczyzn. **8.** Oprócz poległych w bitwie królów midiańskich zabili też Ewiego, Rekema, Sura, Chura i Rebę, pięciu królów midiańskich. Zabili też mieczem Bileama, syna Beora. **9.** Do niewoli zaś wzięli synowie izraelscy kobiety midiańskie i ich dzieci; zabrali też jako łup całe ich bydło, wszystkie ich stada owiec i całe mienie, **10.** A wszystkie ich miasta w zamieszkałych okolicach i wszystkie ich osady spalili ogniem. **11.** Wzięli tedy cały łup i wszelką zdobycz w ludziach i bydłe. **12.** Jeńców, zdobycz i łup przywiedli potem do Mojżesza i do Eleazara, kapłana, i do zboru synów izraelskich, w obozie na stepach moabskich nad Jordanem naprzeciw Jerycha. **13.** Mojżesz i Eleazar, kapłan, oraz wszyscy książęta zboru wyszli naprzeciw nich poza obóz. **14.** Ale Mojżesz rozgniewał się na ustanowionych nad wojskiem, na dowódców tysięcy i setników, którzy wracali z wyprawy wojennej, **15.** I rzekł do nich Mojżesz: Jakże to! Zostawiliście przy życiu wszystkie kobiety? **16.** Wszak to one za radą Bileama pobudziły synów izraelskich do odstępstwa od Pana na rzecz Peora i stąd wynikła klęska dla zboru Pana. **17.** Przeto teraz zabijcie wszystkich chłopców wśród dzieci, zabijcie też wszystkie kobiety, które już obcowały z mężczyznami, **18.** Ale zostawcie przy życiu dla siebie wszystkie małe dziewczęta, które jeszcze nie poznały współżycia z mężczyzną.

Oczyszczenie zwycięzców przed podziałem zdobyczy

19. Wy sami zaś pozostańcie przez siedem dni poza obozem. Każdy, kto zabił człowieka i każdy, kto dotknął się poległego, niech się oczyści trzeciego dnia i siódmego dnia, wy i wasi jeńcy; **20.** Oczyśćcie także wszelkie szaty i wszelkie przedmioty skórzane, wszelkie wyroby z koziej sierści i wszelkie przedmioty drewniane. **21.** I rzekł Eleazar, kapłan, do wojowników, którzy wyruszyli do boju: Taki jest przepis zakonu, jaki Pan nadał Mojżeszowi: **22.** Tylko złoto i srebro, miedź, żelazo, cynę i ołów, **23.** Wszystko, co wytrzyma próbę ognia, przeprowadzicie przez ogień, i to zostanie uznane za czyste. Jednak należy to oczyścić wodą oczyszczającą. Wszystko zaś, co nie wytrzymuje próby ognia, przeprowadzicie przez wodę. **24.** Siódmego dnia wypierzcie swoje szaty i oczyśćcie się, a potem wejdziecie do obozu.

Podział zdobyczy

25. I rzekł Pan do Mojżesza: **26.** Policzcie, ty i Eleazar, kapłan, i naczelnicy rodów w zborze, zdobycz w ludziach i w bydłe, **27.** Podziel tę zdobycz na pół pomiędzy uczestników bitwy, którzy wyruszyli do boju, i pomiędzy cały zbór. **28.** Od wojowników, którzy wyruszyli w bój, pobierzesz jako daninę dla Pana po jednym na pięćset, zarówno z ludzi, jak z bydła, jak z osłów, jak z owiec. **29.** Weźmiesz to z ich

połowy i dasz Eleazarowi, kapłanowi, jako dar ofiarny dla Pana. **30.** Z połowy zaś, która przypadła synom izraelskim, weźmiesz po jednym z pięćdziesięciu, zarówno z ludzi, jak z bydła, jak z osłów, jak z owiec, ze wszystkich zwierząt domowych, i dasz je Lewitom, pełniącym służbę przy przybytku Pana. **31.** Mojżesz i Eleazar, kapłan, uczynili tak, jak Pan rozkazał Mojżeszowi. **32.** Zdobycz, stanowiąca resztki łupu, jaki zdobył lud wojenny, obejmowała: owiec sześćset siedemdziesiąt pięć tysięcy, **33.** Wołów siedemdziesiąt dwa tysiące, **34.** Osłów sześćdziesiąt jeden tysięcy, **35.** Kobiet czyli dziewcząt, które jeszcze nie poznały współżycia z mężczyzną, było wszystkich trzydzieści dwa tysiące. **36.** Połowa, stanowiąca dział tych, którzy wyruszyli do boju, wynosiła: owiec trzysta trzydzieści siedem tysięcy pięćset, **37.** Danina dla Pana z owiec wynosiła sześćset siedemdziesiąt pięć; **38.** Wołów trzydzieści sześć tysięcy, danina zaś z tego dla Pana siedemdziesiąt dwa. **39.** Osłów trzydzieści tysięcy pięćset, danina zaś z tego dla Pana sześćdziesiąt jeden. **40.** Ludzi szesnaście tysięcy dusz, danina zaś z tego dla Pana trzydzieści dwie dusze. **41.** Daninę ściągniętą jako dar ofiarny dla Pana przekazał Mojżesz Eleazarowi, kapłanowi, jak Pan rozkazał Mojżeszowi. **42.** Z połowy zaś, która przypadła synom izraelskim, a którą Mojżesz oddzielił od części przeznaczonej dla wojowników, **43.** Było tego, co przypadło na zbór, owiec trzysta trzydzieści siedem tysięcy pięćset, **44.** Wołów trzydzieści sześć tysięcy, **45.** Osłów trzydzieści tysięcy pięćset, **46.** Ludzi szesnaście tysięcy dusz. **47.** Z połowy, która przypadła synom izraelskim, wziął Mojżesz po jednym na pięćdziesiąt, zarówno z ludzi, jak z bydła, i dał Lewitom, pełniącym służbę przy przybytku Pana, jak Pan rozkazał Mojżeszowi. **48.** Wtedy przystąpili do Mojżesza ustanowieni nad tysiącami wojska, dowódcy tysięcy i setnicy **49.** I rzekli do Mojżesza: My, twoi słudzy, policzyliśmy wojowników, którzy byli pod naszym dowództwem, i nie brak z nas nikogo. **50.** Jako dar ofiarny dla Pana przynosimy każdy to, co znaleźliśmy ze złotych przedmiotów, czy bransoletę, czy naramiennik, czy pierścień, czy kolczyk, czy naszyjnik, aby dokonano za nas przebłagania przed Panem. **51.** Mojżesz i Eleazar, kapłan, przyjęli od nich to złoto, wszelkie kosztowności. **52.** A było wszystkiego złota, które zebrali dla Pana, od dowódców tysięcy i od setników szesnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt sykli. **53.** Zwykli żołnierze łupili każdy dla siebie. **54.** Mojżesz i Eleazar przyjęli to złoto od dowódców tysięcy i od setników i zanieśli je do Namiotu Zgromadzenia, aby Pan łaskawie pamiętał o Izraelu.

Rozdział 32

Rubenici, Gadyci i połowa Manassesytów zajmują Zajordanie

1. A synowie Rubena i synowie Gada mieli wiele stad bardzo licznych. Gdy tedy zobaczyli ziemię Jazer i ziemię Gilead, uznali, że okolice te nadawały się na pastwiska dla stad; **2.** Przyszli więc synowie Gada i synowie Rubena i rzekli do Mojżesza i do Eleazara, kapłana, i do książąt zboru tak: **3.** Atarot, Dibon, Jazer, Nimra, Cheszbon, Eleale, Sebam, Nebo i Beon, **4.** Ta ziemia, którą Pan podbił na oczach zboru izraelskiego, to ziemia nadająca się na pastwiska dla bydła, a słudzy twoi mają właśnie bydło. **5.** I mówili dalej: Jeśli znaleźliśmy łaskę w oczach twoich, to niech ta ziemia zostanie nadana na własność twoim

sługom. Nie każ nam więc przeprować się przez Jordan. **6.** Wtedy rzekł Mojżesz do synów Gada i do synów Rubena: Jakże to! To bracia wasi mają pójść na wojnę, a wy chcecie tu pozostać? **7.** Dlaczego odwodzicie serca synów izraelskich od przeprowienia się do ziemi, którą Pan im dał? **8.** Tak postąpili ojcowie wasi, gdy wysłałem ich z Kadesz-Barnea, aby obejrżeli tę ziemię: **9.** Doszli do doliny Eszkol, obejrżeli ziemię, lecz potem odwodzili serca synów izraelskich od pójścia dalej do ziemi, którą Pan im dał. **10.** Toteż tego dnia rozgorzał gniew Pana, który przysiągł: **11.** Zaiste, ci mężowie, którzy wyszli z Egiptu, od dwudziestu lat i wzwyż, nie ujrzą tej ziemi, którą poprzysiągłem Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi, ponieważ niezupełnie byli mi posłuszni, **12.** Z wyjątkiem Kaleba, syna Jefunnego, Kenizyty, i Jozuego, syna Nuna, którzy wiernie wytrwali przy Panu. **13.** I rozgorzał gniew Pana na Izraela, i sprawił, że tułali się po pustyni przez czterdzieści lat, aż wyginęło pokolenie, które czyniło zło w oczach Pana. **14.** A oto teraz wystąpiłście z kolei wy zamiast waszych ojców, potomstwo grzesznych ludzi, aby jeszcze wzmóc żar gniewu Pana na Izraela. **15.** Jeżeli odstąpicie od niego i nie pójdziecie za nim, pomnoży jeszcze jego tułaczkę po pustyni, i wygubicie cały ten lud. **16.** Wtedy oni przystąpili do niego i rzekli: Zbudujemy tutaj tylko zagrody dla naszych stad i miasta dla naszych dzieci, **17.** My zaś zbrojnie pociągniemy przed synami izraelskimi, aż zaprowadzimy ich do ich siedzib, dzieci zaś nasze pozostaną w warownych miastach z powodu mieszkańców tej ziemi. **18.** Nie powrócimy do naszych domów, dopóki synowie izraelscy nie obejmą każdy swego dziedzictwa. **19.** Nie weźmiemy też działu razem z nimi po tamtej stronie Jordanu i dalej, jeżeli otrzymamy nasze dziedzictwo z tej strony Jordanu po stronie wschodniej. **20.** I rzekł do nich Mojżesz: Jeżeli tak postąpicie, jeżeli pociągniecie zbrojnie przed Panem na wojnę **21.** I każdy zbrojny z was przekroczy Jordan przed Panem, aż wypędzi On swoich wrogów przed sobą **22.** I ziemia ta zostanie podbita w obliczu Pana, i dopiero potem wrócicie, to będziecie niewinni wobec Pana i wobec Izraela, a ta ziemia stanie się waszą posiadłością przed Panem. **23.** Lecz jeżeli tak nie postąpicie, wtedy zgrzeszycie przed Panem, a wiedźcie, że kara za wasz grzech was spotka. **24.** Zbudujcie sobie miasta dla waszych dzieci i zagrody dla waszych owiec, lecz uczynicie i to, co wyszło z waszych ust! **25.** Rzekli tedy synowie Gada i synowie Rubena do Mojżesza: My, słudzy twoi, uczynimy, co nasz pan nakazuje. **26.** Nasze dzieci, nasze żony, nasze stada i wszystko nasze bydło pozostaną tam, w miastach Gileadu, **27.** My zaś, twoi słudzy, wszyscy gotowi do boju wyruszymy przed Panem na wojnę, jak nasz pan powiada. **28.** I wydał Mojżesz w ich sprawie rozkaz Eleazarowi, kapłanowi, i Jozuemu, synowi Nuna, i naczelnikom rodów plemion izraelskich, **29.** I rzekł Mojżesz do nich: Jeżeli synowie Gada i synowie Rubena wszyscy zbrojnie ruszą z wami przez Jordan na wojnę w obliczu Pana i kraj ten zostanie przez was podbity, to dacie im ziemię Gilead w posiadanie. **30.** Lecz jeżeli z wami zbrojnie nie ruszą, to otrzymają posiadłość wśród was w ziemi kanaanejskiej. **31.** Wtedy synowie Gada i synowie Rubena odpowiedzieli tak: Uczynimy tak, jak Pan powiedział do twoich sług: **32.** Przeprowimy się zbrojnie w obliczu Pana do ziemi kanaanejskiej, a naszą dziedziczną posiadłość będziemy mieli z tej strony Jordanu. **33.** Mojżesz dał wtedy im, to jest synom Gada, synom Rubena

i połowie plemienia Manasses, syna Józefa, królestwo Sychona, króla amorejkiego, i królestwo Oga, króla Baszanu, ziemię wraz z jej miastami i przynależnymi do tych miast okolicami. **34.** Synowie Gada odbudowali Dibon, Atarot i Aroer **35.** Oraz Atrot Szofan, Jazer, Jogboha, **36.** Bet-Nimra i Bet-Haran, warowne miasta, i zagrody dla owiec. **37.** Synowie Rubena zaś odbudowali pod innymi nazwami Cheszbón, Eleale, Kiriataim, **38.** Nebo i Baal-Meon oraz Sybmę i nadali nazwy miastom, które odbudowali. **39.** Synowie Machira, syna Manasses, poszli do Gilead, zdobyli go i wypędzili Amorejczyków, którzy w nim byli. **40.** Mojżesz nadał więc Gilead Machirowi, synowi Manasses, i on tam się osiedlił. **41.** Także Jair, syn Manasses, poszedł i zdobył ich osady, i nazwał je osadami Jaira. **42.** Nobach zaś poszedł i zdobył Kenat wraz z jego okolicznymi osiedlami, i nazwał je od swego imienia Nobach.

Rozdział 33

Etapy wędrówki Izraelitów

1. Oto postoje synów izraelskich, którzy wyszli z ziemi egipskiej w swoich zastępach, pod wodzą Mojżesza i Aarona. **2.** Na rozkaz Pana Mojżesz spisał miejsca ich wymarszu w pochód; to zaś są ich postoje według miejsc ich wymarszów. **3.** Wyruszyli z Ramses w pierwszym miesiącu piętnastego dnia pierwszego miesiąca. Nazajutrz po święcie Paschy synowie izraelscy wyszli z ręką podniesioną na oczach wszystkich Egipcjan, **4.** Podczas gdy Egipcjanie grzebali wszystkich pierworodnych pobitych przez Pana wśród nich; także na ich bogach dokonał Pan sądu. **5.** Wyruszyli więc synowie izraelscy z Ramses i rozłożyli się obozem w Sukkot. **6.** Potem wyruszyli z Sukkot i rozłożyli się obozem w Etam, które leży na skraju pustyni. **7.** Potem wyruszyli z Etam, skierowali się w stronę Pi-Hachiot, które leży naprzeciw Baal-Sefon i rozłożyli się obozem przed Migdol. **8.** Potem wyruszyli z Pi-Hachiot, przeprawili się przez środek morza na pustynię, szli trzy dni przez pustynię Etam i rozłożyli się obozem w Mara. **9.** Potem wyruszyli z Mara i przyszli do Elim. W Elim było dwanaście źródeł wody i siedemdziesiąt palm; i rozłożyli się tam obozem. **10.** Potem wyruszyli z Elim i rozłożyli się obozem nad Morzem Czerwonym. **11.** Potem wyruszyli znad Morza Czerwonego i rozłożyli się obozem na pustyni Syn. **12.** Potem wyruszyli z pustyni Syn i rozłożyli się obozem w Dofka. **13.** Potem wyruszyli z Dofka i rozłożyli się obozem w Alusz. **14.** Potem wyruszyli z Alusz i rozłożyli się obozem w Refidim; lecz lud nie miał tam wody do picia. **15.** Potem wyruszyli z Refidim i rozłożyli się obozem na pustyni Synaj. **16.** Potem wyruszyli z pustyni Synaj i rozłożyli się obozem w Kibrot-Hattaawa. **17.** Potem wyruszyli z Kibrot-Hattaawa i rozłożyli się obozem w Chaserot. **18.** Potem wyruszyli z Chaserot i rozłożyli się obozem w Ritma. **19.** Potem wyruszyli z Ritma i rozłożyli się obozem w Rimmon-Peres. **20.** Potem wyruszyli z Rimmon-Peres i rozłożyli się obozem w Libna. **21.** Potem wyruszyli z Libna i rozłożyli się obozem w Rissa. **22.** Potem wyruszyli z Rissa i rozłożyli się obozem w Kehelata. **23.** Potem wyruszyli z Kehelata i rozłożyli się obozem pod górą Szefer. **24.** Potem wyruszyli spod góry Szefer i rozłożyli się obozem

w Charada. **25.** Potem wyruszyli z Charada i rozłożyli się obozem w Makkelot. **26.** Potem wyruszyli z Makkelot i rozłożyli się obozem w Tachat. **27.** Potem wyruszyli z Tachat i rozłożyli się obozem w Terach. **28.** Potem wyruszyli z Terach i rozłożyli się obozem w Mitka. **29.** Potem wyruszyli z Mitka i rozłożyli się obozem w Chaszmona. **30.** Potem wyruszyli z Chaszmona i rozłożyli się obozem w Moserot. **31.** Potem wyruszyli z Moserot i rozłożyli się obozem w Bene-Jaakan. **32.** Potem wyruszyli z Bene-Jaakan i rozłożyli się obozem w Chor-Haggidgad. **33.** Potem wyruszyli z Chor-Haggidgad i rozłożyli się obozem w Jotbata, **34.** Potem wyruszyli z Jotbata i rozłożyli się obozem w Abrona. **35.** Potem wyruszyli z Abrona i rozłożyli się obozem w Esjon-Geber. **36.** Potem wyruszyli z Esjon-Geber i rozłożyli się obozem na pustyni Syn, to jest w Kadesz. **37.** Potem wyruszyli z Kadesz i rozłożyli się obozem pod górą Hor, na skraju ziemi edomskiej. **38.** Na rozkaz Pana wstąpił Aaron, kapłan, na górę Hor i umarł tam w czterdziestym roku po wyjściu synów izraelskich z ziemi egipskiej pierwszego dnia piątego miesiąca. **39.** A Aaron liczył sto dwadzieścia trzy lata, gdy umarł na górze Hor. **40.** Wtedy usłyszał Kananejczyk, król Aradu, który mieszkał w Negebie w ziemi kanaanejskiej, że nadciągają synowie izraelscy. **41.** Następnie wyruszyli spod góry Hor i rozłożyli się obozem w Salmona. **42.** Potem wyruszyli z Salmona i rozłożyli się obozem w Punon. **43.** Potem wyruszyli z Punon i rozłożyli się obozem w Obot. **44.** Potem wyruszyli z Obot i rozłożyli się obozem w Ijje-Haabarim na granicy Moabu. **45.** Potem wyruszyli z Ijjim i rozłożyli się obozem w Dibon-Gad. **46.** Potem wyruszyli z Dibon-Gad i rozłożyli się obozem w Almon-Diblataim. **47.** Potem wyruszyli z Almon-Diblataim i rozłożyli się obozem w górach Abarim naprzeciw Nebo. **48.** Potem wyruszyli z gór Abarim i rozłożyli się obozem na stepach Moabu nad Jordanem naprzeciw Jerycha. **49.** I rozłożyli się obozem nad Jordanem od Bet-Hajjeszimot do Abel-Haszszittim na stepach Moabu.

Nakaz usunięcia tubylców z Kanaanu

50. Na stepach Moabu nad Jordanem naprzeciw Jerycha, przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **51.** Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Gdy przeprawicie się przez Jordan do ziemi kanaanejskiej, **52.** To wypędzicie przed sobą wszystkich mieszkańców tej ziemi i zniszczycie wszystkie podobizny ich bogów, zniszczycie wszystkie ich posągi ulane z metalu, spustoszycie wszystkie ich święte gaje na wzgórzach. **53.** Potem obejmiecie tę ziemię w posiadanie i zamieszkacie w niej, gdyż dałem wam tę ziemię, abyście ją wzięli w dziedziczne posiadanie. **54.** A weźmiecie tę ziemię w dziedziczne posiadanie przez los, według rodzin waszych; liczniejszemu dacie większe dziedzictwo, mniej licznemu dacie mniejsze dziedzictwo, i co komu przypadnie przez los, to będzie jego; według plemion waszych ojców otrzymacie dziedzictwo. **55.** Ale jeżeli nie wypędzicie przed sobą mieszkańców tej ziemi, to ci z nich, których pozostawicie, będą jak ciernie dla waszych oczu i jak kolce w waszych bokach. Będą was uciskać w ziemi, na której się osiedlicie. **56.** Wtedy uczynię wam to, co im zamyślałem uczynić.

Rozdział 34

Granice ziemi kanaanejskiej i jej podział

1. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: 2. Rozkaż Izraelitom i powiedz im: Gdy przyjdziecie do ziemi kanaanejskiej - a jest to ziemia, która wam przypadnie w dziedzictwie, ziemia kanaanejska w jej granicach - 3. Waszym południowym krańcem będzie teren od pustyni Syn wzdłuż Edomu, a wasza południowa granica ciągnąć się będzie od brzegu Morza Słonego ku wschodowi. 4. Potem wasza granica skręci na południe od Maale-Akrabim i przejdzie ku pustyni Syn, i krańce jej sięgać będą na południu do Kadesz-Barnea, stąd biec będzie dalej na Chasar-Addar, minie Asmon, 5. Następnie od Asmon granica ta skręci ku Rzece Egipskiej i sięgać będzie aż do morza. 6. Granicą zachodnią zaś będzie dla was Wielkie Morze; ono będzie waszą granicą zachodnią. 7. Wasza granica północna będzie taka: Wymierzycie ją sobie od Wielkiego Morza aż do góry Hor. 8. Od góry Hor pociągniecie ją aż do miejsca, gdzie się idzie do Chamat, a krańce tej granicy sięgną do Sedad. 9. Następnie granica będzie biec do Zifron, a skończy się w Chasar-Enan. To będzie wasza granica północna. 10. Granicę wschodnią wytyczycie sobie od Chasar-Enan do Szebam; 11. Następnie granica ta zejdzie od Szebam do Rybła na wschód od źródła i potem granica ta schodzić będzie w dół, i dotknie brzegu morza Kinneret od strony wschodniej; 12. Potem granica ta zejdzie w dół ku Jordanowi, a krańce jej będą sięgać do Morza Słonego. W obrębie tych granic mieścić się będzie wasza ziemia. 13. I rozkazał Mojżesz synom izraelskim: To jest ziemia, którą przez los obejmiecie w dziedziczne posiadanie, a którą Pan rozkazał nadać dziewięciu i pół plemionom, 14. Gdyż plemię synów Rubena według swych rodów i plemię synów Gada według swych rodów, i pół plemienia Manasses wzięły już swoje dziedzictwo; 15. Dwa i pół plemienia wzięły już swoje dziedzictwo za Jordanem naprzeciw Jerycha na wschodzie. 16. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: 17. To są imiona mężów, którzy wam rozdzielać ziemię: Kapłan Eleazar i Jozue, syn Nuna, 18. Dobierzcie sobie po jednym księciu z plemienia celem podziału ziemi. 19. A oto są imiona tych mężów: z plemienia Judy Kaleb, syn Jefunnego; 20. Z plemienia Symeona Szemuel, syn Ammihuda; 21. Z plemienia Beniamina Elidad, syn Kislona; 22. Z plemienia synów Dana książe Bukki, syn Joglego; 23. Z synów Józefa, z plemienia synów Manasses książe Channiel, syn Efoda; 24. Z plemienia synów Efraima książe Kemuel, syn Sziftana; 25. Z plemienia synów Zebulona książe Elisafan, syn Parnacha; 26. Z plemienia synów Issachara książe Paltiel, syn Azzana; 27. Z plemienia synów Asera książe Achihud, syn Szelomiego, 28. Z plemienia synów Naftaliego książe Pedahel, syn Ammihuda. 29. To są ci, których Pan wyznaczył, aby przekazali synom izraelskim dziedzictwo w ziemi kanaanejskiej.

Rozdział 35

Miasta Lewitów

1. Na stepach Moabu nad Jordanem naprzeciw Jerycha przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: 2. Rozkaż synom izraelskim, aby ze swoich dziedzicznych posiadłości dali Lewitom miasta na

mieszkanie; niech też dadzą Lewitom pastwiska wokoło ich miast. **3.** Miasta będą mieli na mieszkanie, a pastwiska będą mieli dla swego bydła i dla swego dobytku, i dla wszelkich swoich zwierząt. **4.** Pastwiska podmiejskie, które dacie Lewitom, będą się rozciągały na tysiąc łokci wokoło muru miejskiego na zewnątrz. **5.** Poza miastem odmierzyście dwa tysiące łokci po stronie wschodniej, dwa tysiące łokci po stronie południowej, dwa tysiące łokci po stronie zachodniej i dwa tysiące łokci po stronie północnej, miasto zaś będzie w środku. To będą ich podmiejskie pastwiska. **6.** Miasta zaś, które dacie Lewitom, stanowić będą sześć miast schronienia, do których pozwolicie schronić się zabójcy. Oprócz nich dacie im czterdzieści dwa miasta. **7.** Wszystkich miast, które dacie Lewitom, będzie czterdzieści osiem; miasta wraz z ich pastwiskami. **8.** Liczniesze plemiona dadzą więcej, mniej liczne dadzą mniej miast, które dacie z posiadłości synów izraelskich. Według dziedzictwa, które każde plemię objęło w posiadanie, da ze swoich miast Lewitom.

Miasta schronienia

9. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: **10.** Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Gdy przekroczycie Jordan i wejdziecie do ziemi kanaanejskiej, **11.** Wyznaczcie sobie niektóre miasta, aby były dla was miastami schronienia, dokąd będzie mógł schronić się zabójca, który zabił człowieka nieumyślnie. **12.** I będą one dla was miastami schronienia przed mścicielem, aby zabójca nie zginął, dopóki nie stanie przed zborem na sąd. **13.** Z miast, które oddacie, sześć będzie dla was miejscem schronienia; **14.** Z nich trzy miasta dacie za Jordanem, a trzy miasta dacie w ziemi kanaanejskiej. Będą one miastami schronienia. **15.** Tych sześć miast będzie miejscem schronienia dla synów izraelskich, dla obcych przybyszów i dla osadników pośród was, aby mógł tam zbiec każdy, kto zabił człowieka nieumyślnie. **16.** Jeżeli jednak narzędziem żelaznym uderzył kogoś tak, że umarł, to jest mordercą. Morderca poniesie śmierć. **17.** Jeżeli uderzył go kamieniem, który ręka udźwignie, a od uderzenia tego można umrzeć, i tamten umarł, to jest mordercą. Morderca poniesie śmierć. **18.** Albo jeżeli uderzył kogoś ręcznym narzędziem drewnianym, od którego to uderzenia można umrzeć, i tamten umarł, jest mordercą. Morderca poniesie śmierć. **19.** Mściciel krwi sam może zabić mordercę. Gdziekolwiek go spotka, może go zabić. **20.** Jeżeli z nienawiści wymierzył komu cios albo w złym zamiarze rzucił czymś na niego, tak iż ten umarł, **21.** Albo z wrogim nastawieniem uderzył go ręką tak, iż umarł, to ten, który uderzył, poniesie śmierć, bo jest mordercą. Mściciel krwi może zabić mordercę, gdziekolwiek go spotka. **22.** Lecz jeżeli uderzył kogokolwiek znienacka bez wrogiego nastawienia albo rzucił nań jakimkolwiek narzędziem bez złego zamiaru, **23.** Albo nie widząc go upuścił nań jakimkolwiek kamień, od którego uderzenia można umrzeć i tamten umarł, a nie był mu wrogiem i nie chciał jego krzywdy, **24.** To zbór rozsądzi sprawę między tym, który uderzył, a mścicielem krwi, według tych praw. **25.** Zbór uratuje zabójcę z rąk mściciela krwi. Zbór też sprowadzi go z powrotem do tego miasta schronienia, do którego się schronił, i będzie tam mieszkał aż do śmierci najwyższego kapłana namaszczonego świętym olejem. **26.** Jeżeli

jednak zabójca wyjdzie z granic miasta schronienia, do którego zbiegł, **27.** A mściciel krwi spotka go poza obrębem miasta jego schronienia i mściciel krwi zabije zabójcę, to nie będzie winien przelania krwi, **28.** Ponieważ zabójca miał przebywać w mieście swojego schronienia aż do śmierci najwyższego kapłana, a dopiero po śmierci najwyższego kapłana mógł zabójca powrócić do swojego miejsca zamieszkania.

Przepis dotyczący świadków i okupu

29. Taki będzie dla was przepis prawny dla waszych pokoleń na przyszłość we wszystkich waszych siedzibach. **30.** Jeżeli ktoś zabił człowieka, to zabójcę można zabić na podstawie wypowiedzi świadków; lecz jeden świadek nie może świadczyć przeciw człowiekowi, aby go skazano na śmierć. **31.** Nie wolno wam też przyjmować okupu za życie zabójcy, którego uznano za winnego śmierci. Winien on bowiem ponieść śmierć. **32.** Nie wolno wam też przyjmować okupu za tego, kto zbiegł do miasta swego schronienia, aby mógł powrócić i mieszkać w swej ziemi, zanim umrze najwyższy kapłan. **33.** Nie bezczęście ziemi, w której mieszkacie! Krew bowiem bezczęści ziemię, a ziemi nie można oczyścić od krwi, która na niej została przelana, inaczej jak tylko krwią tego, który ją przelewa. **34.** I nie zanieczyszczajcie ziemi, w której mieszkacie, wpośród której i Ja mieszkam; gdyż Ja, Pan, mieszkam wśród synów izraelskich.

Rozdział 36

Przepis dotyczący dziedzictwa kobiet zamężnych

1. Wtedy przystąpili naczelnicy rodów z rodziny synów Gileada, syna Machira, syna Manasses z rodziny synów Józefa, i przemówili do Mojżesza i do książąt, naczelników rodów izraelskich, **2.** I rzekli: Tobie, panu naszemu, rozkazał Pan nadać przez los synom izraelskim ziemię w dziedziczne posiadanie. Pan nasz otrzymał też rozkaz od Pana, aby nadać dziedzictwo brata naszego Selofchada jego córkom; **3.** Jeżeli wyjdą one za mąż za któregoś z członków plemion izraelskich, to ich dziedzictwo zostanie odjęte od dziedzictwa naszych ojców i dodane do dziedzictwa plemienia, do którego będą należeć, a nasze dziedzictwo przydzielone nam losem zostanie uszczuplone. **4.** Gdy więc u synów izraelskich będzie rok jubileuszowy, to ich dziedzictwo zostanie przyłączone do dziedzictwa tego plemienia, do którego będą należeć, a dziedzictwo plemienia naszych ojców zostanie uszczuplone o ich dziedzictwo. **5.** Na rozkaz Pana rozkazał tedy Mojżesz synom izraelskim tak: Słusznie mówi plemię synów Józefa. **6.** Pan wydał w sprawie córek Selofchada taki rozkaz: Niech wychodzą za mąż, za kogo im się podoba, lecz wolno im za mąż wychodzić tylko w obrębie rodu swojego ojca, **7.** Aby dziedzictwo synów izraelskich nie przechodziło od jednego plemienia do drugiego. Każdy bowiem Izraelita powinien trzymać się dziedzictwa plemienia swoich ojców, **8.** A każda córka, otrzymująca dziedzictwo w którymkolwiek z plemion izraelskich, powinna wychodzić za mąż za kogoś z rodziny w obrębie swojego plemienia, aby

synowie izraelscy dziedziczyli, każdy posiadłość swoich ojców, **9**. Aby nie przechodziło dziedzictwo od jednego plemienia do drugiego, gdyż każde plemię synów izraelskich powinno się trzymać swojego dziedzictwa. **10**. Jak tedy rozkazał Pan Mojżeszowi, tak postąpiły córki Selofchada, **11**. I Machla, Tirsa, Chogla, Milka i Noa, córki Selofchada, wyszły za mąż za synów swoich stryjów; **12**. Wyszły za mąż w obrębie rodzin synów Manassesza, syna Józefa, i ich dziedzictwo pozostało przy plemieniu rodziny ich ojca. **13**. To są przykazania i prawa, jakie Pan nadał przez Mojżesza synom izraelskim na stepach Moabu nad Jordanem naprzeciw Jerycha.

© Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1975

aktualizacja modułu: 2020-07-01